Σχέδιο Β

Επανάσταση για μια πραγματική νέα τάξη πραγμάτων

Από τους : Αντρέας Ποπ και Ρίκο Άλμπρεχτ
(Μετάφραση από τα γερμανικά)

Εισαγωγή

Φανταστείτε ότι υπάρχει ένας ασυνήθιστος φόρος περιουσίας! Και ότι διαβαθμίζεται ανάλογα με το μέγεθος της περιουσίας και μάλιστα έτσι, ώστε κάποιος που έχει δύο εκατομμύρια ευρώ να εισπράττει περισσότερους φόρους από κάποιον που έχει μόνο ένα εκατομμύριο ευρώ. Από την άλλη, όλοι όσοι δεν έχουν περιουσία να πρέπει να πληρώνουν 10.000 ευρώ φόρο κάθε χρόνο.

Πιστεύουμε ότι κάποιος που θα τασσόταν ανοιχτά υπέρ ενός τέτοιου φόρου μάλλον δεν θα υποστηριζόταν από τον λαό, εκτός εάν αυτός ο φόρος έμπαινε σ΄εφαρμογή πολύ αθόρυβα και κρυβόταν σε ένα μηχανισμό που κανείς δεν τον βλέπει.

Ακριβώς ενός τέτοιου μηχανισμού την εξουσία υφιστάμεθα εδώ και πολύ καιρό, μόνο που δεν τον ονομάζουμε φόρο, αλλά νομισματικό σύστημα. Πέρα από τις απόψεις σχετικά με τις φορολογικές πολιτικές, αυτή η διαδικασία είναι δομικό στοιχείο του νομισματικού μας συστήματος. Αυτό το σύστημα, μόνο και μόνο εξ αιτίας της δομής του, που καθορίστηκε αυθαίρετα κάποια στιγμή, προκαλεί μια έντονη και μόνιμα αυξανόμενη ροή χρήματος από τους εργατικούς στους πλούσιους. Αυτή λοιπόν η μεταφορά χρήματος είναι συνέπεια του συστήματος έντοκου χρήματος και του τρόπου που δημιουργείται και μπαίνει σε κυκλοφορία.

Το ποσοστό τόκων που κρύβεται μέσα στο κόστος διαβίωσής μας είναι σήμερα περίπου 40%. Μπορεί αρχικά ν΄ακούγεται πολύ, αλλά, ανεξάρτητα από τις διάφορες επιστημονικές μελέτες που έδωσαν αυτό το ποσοστό, μπορεί να το εξαγάγει εύκολα κάποιος με δικούς του συλλογισμούς. Το ενοίκιο μόνο είναι σχεδόν αποκλειστικά τόκοι · αλλά και στους φόρους και τις εισφορές περιέχονται τόκοι. Επίσης οι τόκοι αυξάνουν όλες τις τιμές, αφού καθένας που συμμετέχει στην αλυσίδα από τον παραγωγό μέχρι τον καταναλωτή πρέπει να περάσει στην τελική τιμή του προϊόντος τα κόστη του από τόκους. Έτσι ακριβαίνουν όλα.

Ένα μέσο νοικοκυριό ξοδεύει περίπου 25.000 ευρώ το χρόνο για να ζήσει κι επομένως (σύμφωνα με το ποσοστό 40%) τα 10.000 απ΄αυτά είναι τόκοι. Αν το νοικοκυριό διαθέτει ένα αποδοτικά επενδεδυμένο κεφάλαιο ύψους μισού έως ενός εκατομμυρίου ευρώ, έχει αποδόσεις, από τις οποίες μπορεί να αποπληρώσει αυτούς τους τόκους, χωρίς να χρειάζεται να εργάζεται. Αν όμως το νοικοκυριό δεν διαθέτει τόση περιουσία, πρέπει να πληρώνει τόκους ακόμα κι αν δεν έχει κανένα χρέος.

Όσο χαμηλότερα από αυτό το κρίσιμο κατώτατο όριο κεφαλαίου βρίσκεται κάποιος, τόσο περισσότερο τόκο πληρώνει καθαρά (αφού τόσο λιγότερο τόκο εισπράττει) και το αν έχει χρέη ή όχι επηρεάζει μόνο το ποσό των τόκων που πληρώνει καθαρά – όχι το γεγο- νός ότι πληρώνει τόκους. Όμως από την άλλη μεριά, όσο ψηλότερα από το κρίσιμο κατώφλι βρίσκεται, τόσο μεγαλύτερο εισόδημα από τόκους λαμβάνει –χωρίς εργασία. Οι εισροές από αυτή την μεταφορά χρήματος αυξάνουν συναρτήσει της ιδιωτικής περιουσίας με τέτοιο τρόπο, ώστε για παράδειγμα, αν αυτή είναι ένα δισεκατομμύριο ευρώ, ο κάτοχός της να λαμβάνει ετήσια μεταφορά κεφαλαίου όση η αξία 50 μονοκατοικιών, την οποία πρέπει να δημιουργήσουν άλλοι, χωρίς να μπορούν και να τη χρησιμοποιήσουν.

Αυτή η αξίωση για ένα τέτοιο εισόδημα χωρίς εργασία ικανοποιείται μέσω του εκάστοτε αρμόδιου κρατικού μηχανισμού, ο οποίος επιβάλλει στον πληθυσμό της χώρας (στην ανάγκη βίαια) τις αξιώσεις του οικονομικού συστήματος. Σ΄αυτή τη διαδικασία το κράτος δεν είναι ο διαμορφωτής του συστήματος, αλλά το τσιράκι του. Κάθε δημόσιος υπάλληλος θα πρέπει να συνειδητοποιήσει το ρόλο που παίζει σ΄αυτή την πρακτική και να αναρωτηθεί από ποιον πηγάζει στην πραγματικότητα η κρατική εξουσία. Πηγάζει από το λαό, σύμφωνα με το Σύνταγμα, ή αντισυνταγματικά από τους εφευρέτες αυτού του οικονομικού συστήματος;

Αν υπολογίσει κάποιος τη συνολική ετήσια ροή κεφαλαίου από τους εργατικούς στους πλούσιους, η οποία λαμβάνει χώρα μ΄αυτό τον τρόπο στην επικράτεια της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και μόνο, φτάνει σε ένα μέγεθος που ξεπερνάει τον ομοσπονδιακό προϋπολογισμό. Αν 40 εκατομμύρια νοικοκυριά με κατά μέσο όρο 25.000 ευρώ ετήσιο κόστος διαβίωσης πληρώνουν στο νομισματικό σύστημα περίπου 10.000 ευρώ το καθένα (λαμβάνοντας σαν ποσοστό τόκων το 40%), φτάνουμε σε ένα ποσό της τάξης των 400 δισεκατομμυρίων ευρώ ανά έτος, γεγονός που πρέπει να τεθεί υπό συζήτηση κάποτε, αντί να εκλαμβάνεται σαν αυτονόητο.

Τώρα γίνεται αίφνης φανερό πόσο εύκολα θα μπορούσαν να χρηματοδοτηθούν κάποια ζητήματα, αν καταργούνταν αυτό το σύστημα αναδιανομής, ζητήματα όπως η κατάργηση όλων των φόρων με ταυτόχρονη καθιέρωση ενός βασικού εισοδήματος χωρίς προϋποθέσεις. Χάρις στην κατάργηση του μηχανισμού είσπραξης φόρων μάλιστα θα απαιτούνταν λιγότερη εργασία με ταυτόχρονη αύξηση της ευημερίας.

Αλλά αυτό το θέμα είναι ταμπού – τουλάχιστον για τους πολιτικούς του συστήματος, που προωθούνται από τους κυρίαρχους και ιδιοκτήτες των ΜΜΕ, χάρις στους οποίους πήραν την επικερδή θεσούλα που έχουν σήμερα, την οποία θεσούλα θα έχαναν πιο γρήγορα από όσο χρειάζεται για να προφέρουν τη φράση «σημαντικός για το σύστημα», αν έβαζαν θέμα για το σύστημα των τόκων. Ο τόκος είναι η απαραβίαστη «ιερή αγελάδα» που δεν αναφέρεται ποτέ στα μίνια και την πολιτική, αν και ακριβώς αυτός είναι η αιτία όλων των συμπτωμάτων της επερχόμενης οικονομικής κρίσης.

Το σύστημα έντοκου χρήματος είναι η κινητήρια δύναμη της αναδιανομής πλούτου από τους εργατικούς στους πλούσιους. Κι αυτή η κινητήρια δύναμη μάς έχει φέρει στην αδιέξοδη κατάσταση που μας πλασάρουν σαν «χρηματική και οικονομική κρίση». Υπάρχει αλήθεια πραγματικά χρηματική κρίση; Το ποσό του χρήματος είναι μεγαλύτερο παρά ποτέ! Δεν μπορεί να γίνει λόγος για απουσία χρήματος! Ούτε οικονομική κρίση φαίνεται πουθενά, αφού και η παραγωγή είναι μεγαλύτερη παρά ποτέ. Η οικονομία παράγει αγαθά και υπηρεσίες σε υπεραφθονία. Εν τω μεταξύ δεν υπάρχουν αγοραστές για όσα παράγονται. Κι αυτό είναι οικονομική κρίση; Πουθενά δεν έκλεισαν εργοστάσια

και τα καταστήματα είναι γεμάτα! Οι πραγματικές οικονομικές κρίσεις έχουν άλλη εικόνα. Κάποιοι από τους πιο ηλικιωμένους αναγνώστες μας μπορεί να έχουν βιώσει μία.

Κρίση περνάει αποκλειστικά αυτό το σύστημα που μεταφέρει μόνιμα χρήμα προς τα πάνω. Το χρηματικό μας σύστημα δεν μπορεί πια να εκπληρώσει αυτή τη λειτουργία του, γιατί η ανακατανομή έχει εν τω μεταξύ πάρει τέτοιες διαστάσεις, που δεν μπορεί πλέον να συνεχιστεί σε ένα κράτος δικαίου. Τώρα σφίγγουν το σχοινί γύρω από το λαιμό των φορολογούμενων όλο και περισσότερο και το κράτος δικαίου παραμερίζεται εντελώς, για να παραταθεί όσο γίνεται περισσότερο η ζωή αυτού του συστήματος που από μαθηματική σκοπιά είναι καταδικασμένο να καταρρεύσει.

«Χωρίς εναλλακτική» είναι όλη αυτή η κατάσταση μόνο στα μάτια αυτών που οφείλουν τα προνόμιά τους στο γεγονός ότι δεν τίθεται ανοιχτά το θέμα του συστήματος. Οι μαριονέτες της πολιτικής των κομμάτων του συστήματος βλέπουν σα μόνη διέξοδο την όλο και μεγαλύτερη οικονομική ανάπτυξη, ώστε το απεριόριστα αυξανόμενο χρέος να συνοδεύεται από την παραγωγή όλο και περισσότερων πραγματικών αξιών. Αυτό ισχυρίζονται όλα τα κόμματα του κοινοβουλίου, χωρίς να αναλογίζονται τις συνέπειες για μάς και το περιβάλλον μας.

Τώρα ας φανταστούμε ότι σε λίγο καιρό αυτό το σύστημα καταρρέει εντελώς. Τι θα γίνει κατόπιν; Η πιθανότητα οι ελίτ να ξεκινήσουν από την αρχή με το ίδιο σύστημα είναι μεγάλη· και το σύστημα μετά από 2 με 3 γενιές πάλι θα καταρρεύσει. Σήμερα λοιπόν βρισκόμαστε σ΄ένα ιστορικό σημείο. Είναι στο χέρι μας εν όψει του επερχόμενου κραχ να προκαθορίσουμε την εξέλιξη προς μια αληθινά νέα τάξη πραγμάτων.

Το πώς μπορεί να είναι αυτή η νέα τάξη πραγμάτων και με ποιο τρόπο και ποια μέσα θα καταλήξουμε σ΄αυτήν είναι το θέμα του Σχεδίου Β του Wissensmanufaktur.

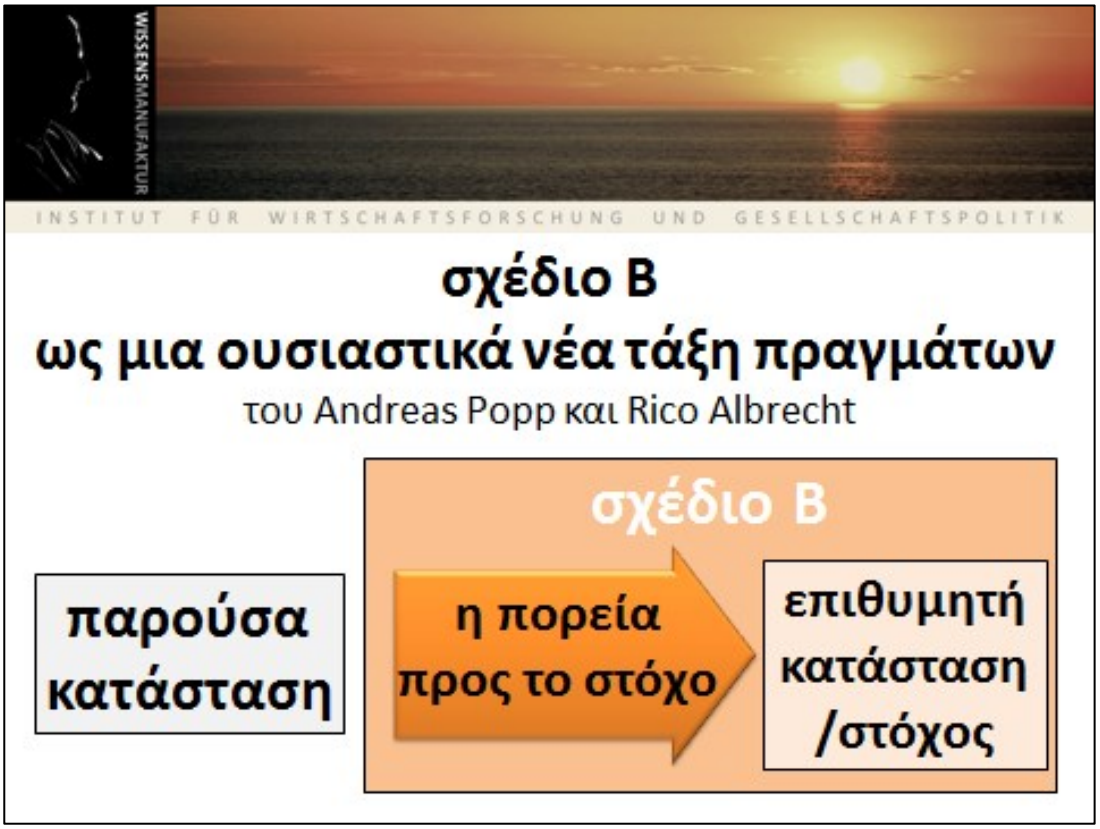

1. Η παρούσα κατάσταση

Πριν περιγράψουμε το Σχέδιο Β, που αποτελείται από την επιθυμητή κατάσταση («κατάσταση–στόχο») και τη διαδρομή μέχρις αυτή, θα θέλαμε να θυμίσουμε σύντομα την παρούσα κατάσταση και την αιτία των συμπτωμάτων που βλέπουμε σήμερα. Αυτό είναι απαραίτητο, μια και τελικά δεν μπορούμε να φτιάξουμε ένα καινούριο κράτος πάνω σ΄ένα σχεδιαστήριο, αλλά πρέπει να λάβουμε προσεκτικά υπ΄όψιν μας τη δεδομένη παρούσα κατάσταση.

Στην αποκαλούμενη «δημοσιότητα», δηλαδή στην εικονική πραγματικότητα που κατασκευάζεται με τη βοήθεια της υποτιθέμενης «κοινής», αλλά ουσιαστικά «εκφρασμένης» από τα ΜΜΕ και τις μαριονέτες της πολιτικής γνώμης, περιστασιακά κάποιος εκπλήσσεται για μερικά φαινόμενα, για τα οποία δήθεν δεν υπάρχει εξήγηση, αν και αναγνωρίζει ότι υπάρχουν μεμονωμένα συμπτώματα.

Ένα απ΄αυτά είναι η «ψαλίδα μεταξύ πλούσιων και φτωχών» που συνεχώς ανοίγει. Ακριβέστερα θα έπρεπε να περιγραφεί σαν «αναδιανομή από τους εργατικούς στους πλούσιους», γιατί από φτωχούς άνεργους δεν μπορεί να πάρει κανείς τίποτα. Μόνο οι εργατικοί οι έχουν κάτι να δώσουν : τους καρπούς της δουλειάς τους.

Ένα άλλο πρόβλημα που αναγνωρίζεται είναι το ολοένα ταχύτερα αυξανόμενο χρέος. Όμως, αντί να ψάχνει κανείς για τις αιτίες, αναγκάζονται όλα τα κράτη της γης να επιταχύνουν συνεχώς την οικονομική τους ανάπτυξη και να μαζεύουν συνεχώς περισσότερους φόρους, ώστε δήθεν να αντιμετωπίσουν το χρέος τους. Η απεριόριστη οικονομική ανάπτυξη είναι η μόνη διέξοδος που βρίσκουν όλα τα ΜΜΕ και οι μαριονέτες της πολιτικής, οι οποίοι αφήνουν μόνιμα εκτός συζήτησης τη βασική προβληματική περί του συστήματος. Έτσι βιώνουμε όλοι μια ψύχωση ανάπτυξης, αν και τίποτα στη φύση δεν μπορεί να αναπτύσσεται συνεχώς και ο πλανήτης μας έχει ήδη καταφανώς σημαδευτεί σε πολλά σημεία από αυτή την παράνοια.

Όμως ο προβληματισμός για το χρέος των κρατών είναι ένα τεράστιο ψέμα. Η Γερμανία έχει δήθεν 2 τρισεκατομμύρια ευρώ χρέος. Σε ποιον άραγε; Μήπως στις ΗΠΑ; Κι αυτές έχουν 11 τρισεκατομμύρια ευρώ χρέος. Και η Ιαπωνία 8 τρισεκατομμύρια ευρώ. Αν αθροίσει κανείς τα χρέη όλων των κρατών, το «χρέος της γης» ανέρχεται σε 32 τρις ευρώ! Αλλά σε ποιον είναι χρεωμένη όλη η γη; Μετά τον υπολογισμό του «παγκόσμιου χρέους», αν όχι και πριν απ΄αυτόν, γίνεται σαφές ότι κάτι δεν πάει καλά με την «εκφρασμένη άποψη» γι αυτό το θέμα. Το κόλπο είναι ότι επιμένουν να μη λαμβάνουν υπ΄όψιν τα αντίστοιχα με το αυξανόμενο χρέος των κρατών –επίσης πραγματικά και επίσης πάνω στη γη– συνεχώς αυξανόμενα αγαθά. Δεν αφήνουμε μόνο χρέη στις επόμενες γενιές, όπως συνεχώς μας λένε οι μαριονέτες της πολιτικής, αλλά και υλικό πλούτο.

Η αιτία για την αναδιανομή από τους εργατικούς στους πλούσιους, για τα όλο και ταχύτερα αυξανόμενα χρέη και αγαθά και για την ψύχωση της ανάπτυξης, που δεν αναφέρεται ποτέ στην «εκφρασμένη γνώμη», είναι το έντοκο χρήμα. Αυτό είναι αποτέλεσμα κυρίως της δομής της εξουσίας, στην κορυφή της οποίας βρίσκεται ένα συγκεκριμένο σύστημα. Στο Wissensmanufaktur («Εργαστήριο Γνώσης») το ονομάσαμε «δανειστοκρατία», που σημαίνει «εξουσία των τοκογλύφων».

Αυτός ο χαρακτηρισμός ταιριάζει από πολλές απόψεις στο παρόν κοινωνικοοικονομικό σύστημα [στα γερμανικά το ίδιο ρήμα σημαίνει «κάνω τοκογλυφία» και «φουντώνω, μεγαλώνω γρήγορα και υπερβολικά»]. Ο ανατοκισμός, ο οποίος είναι ενσωματωμένος

στο νομισματικό σύστημα, προκαλεί εκθετική ανάπτυξη. Τα χρέη και τα αγαθά αυξάνουν συνεχώς και μάλιστα με συνεχώς επιταχυνόμενο ρυθμό, φουντώνουν. Το ίδιο το σύστημα συμπεριφέρεται σαν νεόπλασμα που μεγαλώνει ασταμάτητα. Και μέσα στο σύστημα οι τόκοι μεγαλώνουν εκθετικά, φουντώνουν. Και αυτό δεν ισχύει μόνο για τοκογλυφικά επιτόκια, αλλά για κάθε επιτόκιο μεγαλύτερο από το μηδέν, όσο μικρό κι αν είναι, γιατί από μαθηματική άποψη το ύψος του επιτοκίου απλώς καθορίζει το χρονικό σημείο στο οποίο εμφανίζονται τα οικονομικά και ηθικώς επιλήψιμα φαινόμενα. Επιπλέον σ΄αυτό το σύστημα «φουντώνουν» και οι άνθρωποι, αφού όλοι υποφέρουμε από τις συνέπειές του, πράγμα που μπορεί να δημιουργήσει και μέσα μας «φουντώματα», νεοπλάσματα.

Από τη μια μεριά η δανειστοκρατία εκδηλώνεται με την νοοτροπία της ακόρεστης απληστίας για όλο και περισσότερο υλικό πλούτο. Αυτή η απληστία συμβαδίζει με παρακμή του πολιτισμού και των εθίμων και ηθική κατάπτωση, που επιπλέον επιταχύνουν αυτή την εξέλιξη. Από την άλλη η δανειστοκρατία λαμβάνει σάρκα και οστά σε μια διεθνή εξουσία του χρήματος που έχει τεθεί υπεράνω όλων των κρατών και προωθεί την παγκόσμια εξουσία της τοκογλυφίας.

Στην κορυφή της ιεραρχίας βρίσκεται λοιπόν ένα σύστημα, που εξουσιάζει τους ανθρώπους. Σ΄αυτό το σύστημα συμμετέχουν μεν κάθε είδους άνθρωποι που –οι περισσότεροι απρόθυμα– παίζουν ένα συγκεκριμένο ρόλο, αλλά δεν υπάρχουν προσωποποιημένοι κυρίαρχοι, όπως συνέβαινε π.χ. στις μοναρχίες. Σαν γρανάζια αυτού του συστήματος, είμαστε όλοι δανειστοκράτες.

Αμέσως κάτω από την κορυφή της ιεραρχίας έχουν εγκατασταθεί τα ΜΜΕ. Δεν χρειάζεται να είναι κανείς οικονομολόγος ή επικοινωνιολόγος για να διαπιστώσει ότι η ερμηνεία της ιστορίας και της σημερινής πραγματικότητας είναι κυρίως θέμα χρημάτων. Όσο μεγαλύτερη είναι η εμβέλεια ενός μέσου, τόσο περισσότερο κοστίζει. Είναι προφανές πως η «εκφρασμένη γνώμη» βρίσκεται στα χέρια αυτών που έχουν τα απαραίτητα δισεκατομμύρια.

«Μέχρι σήμερα στην παγκόσμια ιστορία δεν έχει υπάρξει ανεξάρτητος Τύπος. Κάθε εβδομάδα πληρώνομαι για να κρατάω την τίμια γνώμη μου εκτός της εφημερίδας, στην οποία δουλεύω. Αν δημοσίευα στην εφημερίδα μου την τίμια άποψή μου, θα έχανα τη δουλειά μου σε 24 ώρες. Δουλειά των δημοσιογράφων είναι να καταστρέφουν την αλήθεια, να ψεύδονται απερίφραστα, να διαστρέφουν, να συκοφαντούν, να γλείφουν τα πόδια του Μαμμωνά και να πουλούν τη χώρα για τον άρτον τους τον επιούσιον. Είμαστε τα εργαλεία και οι υποτελείς των πλούσιων που βρίσκονται στο παρασκήνιο. Είμαστε τα ανδρείκελα · αυτοί κινούν τα νήματα κι εμείς χορεύουμε. Τα ταλέντα μας, οι δυνατότητές μας και η ζωή μας ανήκουν σε άλλους. Είμαστε διανοητικές πόρνες.» (John Swinton, 1829-1901, αρχισυντάκτης των New York Times, το 1880 επ΄ευκαιρία της αποχώρησής του.)

Δε χρειάζεται να πούμε περισσότερα για το θέμα της ελευθερίας του τύπου και των ΜΜΕ. Από τον καιρό που έγινε αυτή η δήλωση έχουν περάσει πάνω από 130 χρόνια και δεν βελτιώθηκε πρακτικά τίποτα. Στις μαριονέτες των μίντια συνήθως δεν αρέσει το ότι πρέπει να αποσιωπούν την πραγματική τους γνώμη και ν΄αφήνονται έτσι να κακοποιούνται αναγκαζόμενοι να κάνουν προφανή προπαγάνδα. Όμως όποιος, σαν εργαλείο του συστήματος, πρέπει να κολακεύει για να κερδίσει χρήματα, συχνά δεν έχει άλλη επιλογή. Η λαϊκή σοφία είναι εύστοχη : *«όποιου το ψωμί τρώω, εκείνου το τραγούδι τρα-*

γουδάω». Έτσι τα ΜΜΕ, σαν όργανα του συστήματος, έχουν πάνω απ΄όλα το καθήκον να το συντηρούν και να χειραγωγούν όσους βρίσκονται στα κατώτερα επίπεδα.

Στο αμέσως κατώτερο επίπεδο της ιεραρχίας βρίσκονται οι μαριονέτες της πολιτικής · εκείνο το είδος, που καλύτερα να μη το διακρίνει κανείς σε διαφορετικά κόμματα, αλλά σε δύο ομάδες. Στη μια ανήκουν όσοι είναι εντελώς αβλαβείς, γιατί δεν παίρνουν χαμπάρι τίποτα για το σύστημα που υπηρετούν, κι έτσι δεν το θέτουν σε κίνδυνο. Η εμπειρία μάς λέει ότι μπορεί κανείς να κατατάξει σ΄αυτή την ομάδα τη μεγάλη μάζα των βουλευτών. Η κύρια απασχόλησή τους είναι να κρύβουν πόσο λίγα καταλαβαίνουν απ΄αυτά που κάνουν όλη μέρα. Όσοι ανήκουν σ΄αυτούς τους κύκλους, ακούνε πρόθυμα τις καθοδηγητικές φωνές που τους δίνουν «καλές» συμβουλές στο παρασκήνιο. Στην άλλη ομάδα ανήκουν οι –λόγω κάποιου είδους «αρνητικής φυσικής επιλογής»– κορυφαίοι πολιτικοί, που μπορεί κανείς να τους καταλογίσει κάμποση απληστία και πονηριά. Μάλλον ήξεραν ότι μπορούσαν να έχουν τα πλεονεκτήματα και τα προνόμιά τους μόνο υπηρετώντας πιστά το σύστημα και ζητιανεύοντας το απαραίτητο για την καριέρα τους χρήμα και την απαιτούμενη θετική εικόνα στην «κοινή γνώμη».

Μας ρωτούν και μας ξαναρωτούν εμάς του «Εργαστηρίου Γνώσης» γιατί δεν ιδρύουμε κόμμα. Η απάντηση είναι απλή. Δεν θέλουμε να υπηρετήσουμε το σύστημα σαν κόμμα, αλλά να αλλάξουμε το ίδιο το σύστημα. Πολλά νέα κόμματα ονειρεύονται ότι μπορούν να τα καταφέρουν και περιμένουν οι καλές ιδέες τους επιτέλους να τραβήξουν το ενδιαφέρον του κόσμου. Όμως η «εκφρασμένη άποψη» είναι ένα εργαλείο εξουσίας που έχει σα μοναδικό καθήκον να συντηρεί το σύστημα. Πολλοί καλοπροαίρετοι άνθρωποι που προσπάθησαν να τραβήξουν την προσοχή σαν πολιτικό κόμμα, δυστυχώς απέτυχαν ή κάποια στιγμή αντιλήφθηκαν το μηχανισμό που κάνει τις προσπάθειές τους μάταιες και παραιτήθηκαν. Άλλοι πρόκειται να έχουν αυτή την οδυνηρή εμπειρία στο μέλλον.

Στο κατώτερο επίπεδο βρίσκονται τελικά οι υποτελείς του συστήματος και αυτοί είμαστε όλοι μας – εργατικοί και πλούσιοι. Από την υλική άποψη μπορεί κανείς να διακρί-

νει μεταξύ χαμένων και κερδισμένων της δανειστοκρατίας. Όμως οι περισσότεροι από εκείνους που εξ αιτίας μιας επιφανειακής ματεριαλιστικής παρατήρησης θεωρούνται γενικά κερδισμένοι του συστήματος, είναι επίσης δυστυχισμένοι, ακόμα κι αν το κρύβουν.

2. Η επιθυμητή κατάσταση (ο στόχος)

Αν κάποιος θέλει να παρουσιάσει ένα ολοκληρωμένο σχέδιο σήμερα, εισπράττει σαν πρώτη αντίδραση έλλειψη κατανόησης από ανθρώπους όλων των μορφωτικών επιπέδων, ακόμα κι αν θα επωφελούνταν ιδιαίτερα. Αυτό είναι ως ένα σημείο κατανοητό, μια και στην εποχή της ταχύτητας δεν έχουμε χρόνο ν΄αφιερώσουμε για να αντιληφθούμε πλήρεις, ολοκληρωμένες λύσεις. Σήμερα έχουμε συνηθίσει, κυρίως εξ αιτίας των ΜΜΕ, να απορρίπτουμε εντελώς ό,τι δεν διατυπώνεται με δύο προτάσεις και ό,τι δεν σφυροκοπεί τον αντίπαλο – κατά το πρότυπο των talkshow.

Όποιος θέλει να καταλάβει την αληθινά νέα τάξη πραγμάτων, χρειάζεται πριν απ΄όλα δυνατή φαντασία, γιατί πρέπει πρώτα να απελευθερωθεί από τα όρια του σημερινού συστήματος και από τον διανοητικό κορσέ που επιβάλλει αυτό. Η νέα τάξη πραγμάτων που περιγράφεται παρακάτω απαρτίζεται από τέσσερα δομικά στοιχεία, τα οποία δυστυχώς πολλοί φαντάζονται μέσα στα πλαίσια των σημερινών συνθηκών. Μόνον αν ενταχθούν το καθένα χωριστά –εν πάση περιπτώσει όχι και τα τέσσερα μαζί– στο σημερινό νομισματικό και οικονομικό σύστημα, μπορούν να χαρακτηριστούν αυτά τα τέσσερα δομικά στοιχεία –και σωστά τότε– «μη πραγματοποιήσιμα». Όποιος όμως απελευθερώσει τη σκέψη του από τέτοιους περιορισμούς και μπορέσει να σκεφτεί ολοκληρωμένα,
«δικτυωμένα», θα καταλάβει ότι ένας λογικός συνδυασμός των τεσσάρων στοιχείων είναι περισσότερο από πραγματοποιήσιμος σε μια αληθινά νέα τάξη πραγμάτων. Μας οδηγεί σε ένα ψηλότερο επίπεδο εξέλιξης όλης της κοινωνίας – πέρα από τη μεγιστοποίηση των κερδών και την ψύχωση της ανάπτυξης.

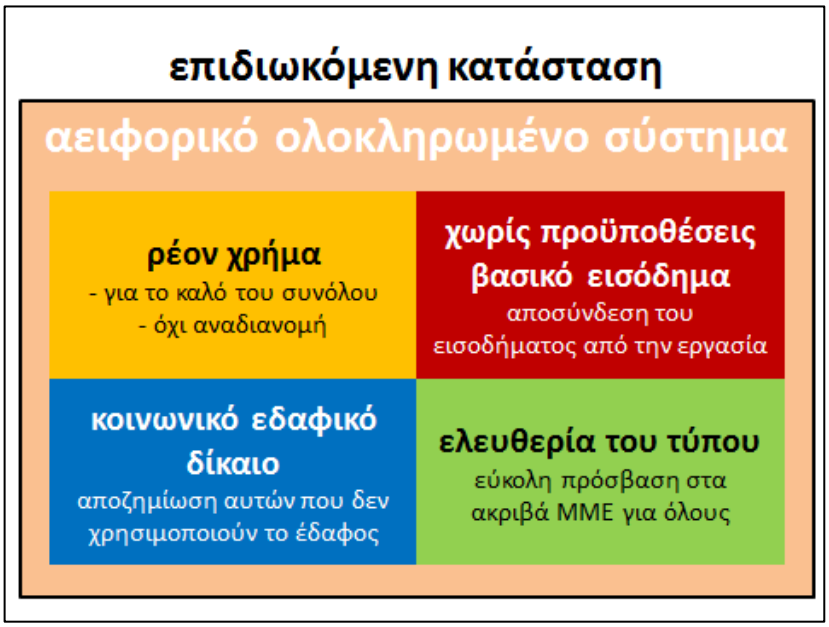

Σκοπός του Σχεδίου Β είναι να ορίσει ένα ολοκληρωμένο αειφορικό σύστημα και να το πραγματοποιήσει. Απαρτίζεται από τα δομικά στοιχεία: ρέον χρήμα (χρήμα

ασφαλούς κυκλοφορίας), κοινωνικό εδαφικό δίκαιο, χωρίς προϋποθέσεις βασικό εισόδημα και ελευθερία του τύπου.

Το Σχέδιο Β βασίζεται και στα τέσσερα αυτά δομικά στοιχεία, κάθε ένα από τα οποία δεν θα λειτουργούσε από μόνο του στο σημερινό σύστημα, αλλά μόνο σε αλληλεπίδραση με τα υπόλοιπα τρεια στα πλαίσια μιας νέας κατάστασης.

Το να εξηγήσει κανείς με λίγες φράσεις τις βαθύτερες αλληλεπιδράσεις σ΄έναν παρουσιαστή talkshow ή σε κάποια που υποδύεται την Καγκελάριο είναι βέβαια μάταιο, και γι αυτό δεν εμφανιζόμαστε σε τέτοιες εκπομπές, παρά το γεγονός ότι μάς το ζητούν. Ένα κάποιο επίπεδο εποικοδομητικής επικοινωνίας, καθώς και η ικανότητα συζήτησης με περισσότερη ευρύτητα και πληρότητα σκέψης, είναι βασικές προϋποθέσεις μιας σοβαρής συζήτησης. Επιπλέον είναι άστοχο να απευθύνεται κανείς στους «εκπροσώπους» του παλιού συστήματος, τη στιγμή που είναι απόντες από τη συζήτηση αυτοί που πραγματικά παίρνουν τις αποφάσεις.

Όταν γνωστοποιήσαμε τον όρο «Σχέδιο Β», πολλοί έθεσαν πρώτα απ΄όλα το ερώτημα ποιο είναι το Σχέδιο Α. Αυτό είναι το «χωρίς εναλλακτική», κατά την άποψη των σημερινών μαριονέτων της πολιτικής και της αντίστοιχης «εκφρασμένης γνώμης», σημερινό οικονομικό σύστημα, που περιλαμβάνει όλα όσα συμβαίνουν και θα αποτύχει με μαθηματική βεβαιότητα εξ αιτίας της εκθετικής συνάρτησης που εμπεριέχει. Όποιος καταλαβαίνει πραγματικά τις ιδιότητες και συνέπειες αυτής της συνάρτησης και είναι σε θέση να παρατηρήσει τα παρελκόμενα στην καθημερινή του εμπειρία, ξέρει ότι ένα οικονομικό σύστημα, στο οποίο είναι ενσωματωμένη μια εκθετική συνάρτηση, είναι αδύνατο να λειτουργήσει σε μόνιμη βάση.

Από καθαρά τεχνική άποψη το σχέδιο Α έχει αποτύχει εδώ και καιρό. Η παράτασή του, που ζούμε αυτή τη στιγμή, γίνεται εις βάρος του κράτους δικαίου. Και όσο περισσότερο παρατείνεται, τόσο περισσότερο θα παραβιάζονται οι νόμοι και θα εντείνονται τα μέτρα καταστολής, και μάλιστα επίσης με εκθετικό τρόπο. Η επιπλέον παράταση του Σχεδίου Α οδηγεί αναγκαστικά στο φασισμό, ο οποίος υπάρχει εξ ορισμού όταν οι τράπεζες, οι όμιλοι, τα ΜΜΕ και οι πολιτικοί καταπιέζουν όλοι μαζί το λαό.

Το Σχέδιο Β είναι η εναλλακτική που μπορεί να τεθεί άμεσα σε ισχύ για να οδηγήσει ειρηνικά και με τάξη στη μετάβαση σε ένα νέο σύστημα. Μπορεί και να τεθεί σε ισχύ όταν το παρόν σύστημα καταστραφεί μετά τη φάση του φασισμού. Αλλά όσο νωρίτερα γίνει η μετάβαση, τόσο νωρίτερα θα βελτιωθούν δραματικά οι συνθήκες ζωής όλων όσοι υποφέρουν από το σημερινό σύστημα. Ελπίζουμε να μη χρειαστεί να φτάσουμε στο σημείο να πυροβολούν κατά των συνανθρώπων τους αστυνομικοί και στρατιώτες. Οι προϋποθέσεις γι αυτό δημιουργήθηκαν ήδη με το Σύμφωνο της Λισσαβόνας. Ας γλυτώσουμε αυτή τη χωρίς νόημα τελική φάση!

2.1 Ρέον χρήμα

Αφού ο μηχανισμός αναδιανομής πλούτου από τους εργατικούς στους πλούσιους (που, ανεξάρτητα από την όποια φορολογική πολιτική, προκαλείται αποκλειστικά και μόνο από το νομισματικό σύστημα) είναι πλέον γνωστός σε ικανοποιητικό βαθμό, θα θέλαμε να παρουσιάσουμε την λύση που προτιμάμε για μια δίκαιη νομισματική τάξη. Την ονομάζουμε «ρέον χρήμα» και είναι χρήμα εξασφαλισμένης κυκλοφορίας. Αυτό το νομισματικό σύστημα είναι προπάντων κοινωφελές και ουδέτερο όσον αφορά την αναδιανομή πλούτου. Επιτυγχάνεται με το να υιοθετηθεί αντί για τόκους ένα άλλο μέσο

εξασφάλισης της κυκλοφορίας του χρήματος, με τη μορφή τέλους. Τα κέρδη από τη λειτουργία αυτού του συστήματος πηγαίνουν στο κοινωνικό σύνολο, το ανακουφίζουν από τους φόρους και επιπλέον κάνουν δυνατή την παροχή βασικού εισοδήματος χωρίς προϋποθέσεις, το οποίο επεξηγούμε στο κεφάλαιο 2.3.

Η ιδιωτικοποίηση του δικαιώματος δημιουργίας χρήματος σε συνδυασμό με την επιβάρυνση από φόρους όλου του χρήματος που κυκλοφορεί είναι η βασική αιτία της σημερινής κατάστασης. Το απίστευτο προνόμιο ιδιωτικών ιδρυμάτων να δημιουργούν τα ίδια χρήμα και να το δανείζουν με τόκο, με το ρέον χρήμα τους αφαιρείται. Το μονοπώλιο της δημιουργίας χρήματος κοινωνικοποιείται και το χρήμα που κυκλοφορεί απελευθερώνεται από τους τόκους. Αυτό επιτυγχάνεται με το να περάσει η κυριαρχία του χρήματος σε μια δημόσια κεντρική τράπεζα που λειτουργεί υπό λαϊκό έλεγχο.

Οι αντίπαλοι της δημιουργίας χρήματος από δημόσια ιδρύματα φέρνουν συχνά την αντίρρηση ότι, αν οι «κυβερνήσεις» αποκτούσαν αίφνης την εξουσία έκδοσης χρήματος, θα προκαλείτο πληθωρισμός, γιατί … είναι γνωστό ότι το «κράτος» δεν τα βγάζει καλά πέρα με το χρήμα... Η απάντηση είναι : «Μήπως και τώρα, με την ιδιωτική εξουσία των τραπεζών, δεν έχουμε πληθωρισμό;» Και επιπλέον δεν εννοούμε να δοθεί η κυριότητα του χρήματος στα χέρια των σημερινών μαριονέτων της πολιτικής. Γι αυτό το υπεύθυνο καθήκον χρειάζονται άλλου είδους άνθρωποι · όχι αυτοί που αναρριχήθηκαν στους κομματικούς μηχανισμούς μέσω «αρνητικής φυσικής επιλογής», αλλά γνώστες του αντικειμένου, που επιπλέον διαθέτουν κάποια χαρακτηριστικά που δυστυχώς δεν απαντώνται στους κορυφαίους πολιτικούς μας.

Μια βασική προϋπόθεση για να ασχοληθεί κανείς με το θέμα του ρέοντος χρήματος είναι λοιπόν να ορίσουμε επακριβώς τους όρους που χρησιμοποιούμε, για να μην υπάρχει περιθώριο παρερμηνειών. Η εξουσία του χρήματος δεν πρέπει να βρίσκεται σε ιδιωτικά χέρια, αλλά ούτε στις κυβερνήσεις· ανήκει αποκλειστικά και μόνο στο λαό, δηλαδή στο πραγματικό κράτος, το οποίο δεν πρέπει να συγχέεται με την κυβέρνηση. Σαν πρότυπο μπορεί να χρησιμοποιηθεί η Γερμανική Κεντρική Τράπεζα, ακόμα και αν δεν μπορούσε να δράσει ελεύθερα λόγω της κυριαρχίας του δολαρίου. Εξάλλου θα ήταν λάθος να ισχυριστεί κανείς ότι το κράτος δεν είναι σε θέση να χειριστεί το χρήμα. Αυτό που συμβαίνει είναι ότι οι μαριονέτες της πολιτικής, που τοποθετούνται σε αντίστοιχες θέσεις υπό τις σημερινές συνθήκες, δεν έχουν καταλάβει το νομισματικό σύστημα και το κράτος με τη βοήθειά τους εξαναγκάζεται σε υπερχρέωση.

Μια δημόσια κεντρική τράπεζα πρέπει να εκπροσωπεί τα συμφέροντα των πολιτών και όχι πια αυτά του προνομιούχου ιδιωτικού τραπεζικού συστήματος.

Τη συνεχή ροή του χρήματος χωρίς τόκο την εξασφαλίζει ένα τέλος κυκλοφορίας χρήματος. Μπορεί κανείς να αποφύγει αυτό το τέλος κρατώντας το χρήμα του σε κυκλοφορία, δηλαδή δανείζοντάς το. Όπως πληρώνουμε στο παρκόμετρο μόνο όταν το αυτοκίνητο είναι σταματημένο, το ίδιο συμβαίνει και με το τέλος κυκλοφορίας χρήματος : το πληρώνουμε όταν εμποδίζουμε την κυκλοφορία του κρατώντας μεγάλα ποσά έξω από την πραγματική οικονομία. Αυτή η αντικατάσταση του τόκου από το τέλος κυκλοφορίας είναι η αποφασιστικής σημασίας βάση όλων των αειφορικών οικονομικών συστημάτων, ανεξαρτήτως των υπόλοιπων λεπτομερειών, γιατί απαλλάσσει το σύστημα από

την καταστροφική εκθετική συνάρτηση που συμβαδίζει με το έντοκο χρήμα. Όταν οι αποδόσεις από τη λειτουργία του νομισματικού συστήματος πηγαίνουν στο κοινωνικό σύνολο αντί να πηγαίνουν σε ένα ιδιωτικό μονοπώλιο χρήματος, δημιουργούνται δυνατότητες χρηματοδότησης δημοσίων προγραμμάτων που σήμερα είναι σχεδόν αδιανόητες.

Το ερώτημα «Ποιος θα δανείζει χρήματα, αν δεν παίρνει τόκο;» είναι πολύ απλό να απαντηθεί. Η ανταπόδοση για το δανεισμό χρήματος θα είναι η διατήρησή του. Το αποτέλεσμα είναι ένα εντελώς νέο τραπεζικό σύστημα που δεν παράγει πια χρήμα, αλλά μοιράζει το διαθέσιμο κεφάλαιο σε νέα πλαίσια παροχής υπηρεσιών. Οι χρεώστες, αντί να πληρώνουν ψηλούς τόκους, θα πρέπει τώρα να αναλάβουν ολόκληρο ή μέρος του τέλους κυκλοφορίας χρήματος των δανειστών. Μ΄ αυτή την προϋπόθεση οι δανειστές και οι δανειζόμενοι θα παίζουν επί ίσοις όροις, αφού θα έχουν και οι δύο όφελος από το συμβόλαιο δανεισμού. Και τότε γίνονται ξαφνικά πραγματοποιήσιμοι απίστευτα πολλοί καινοτόμοι, οι οποίοι στο σημερινό σύστημα εμποδίζονται από την έλλειψη πίστης.

Στην περίπτωση εφευρέσεων που αυξάνουν την ευημερία της κοινωνίας, μπορεί να χρηματοδοτήσει το ίδιο το κράτος καινοτόμους επιχειρηματίες δημιουργώντας χρήμα. Η αντίρρηση ότι έτσι θα έχουμε πληθωρισμό, μπορεί και σ΄αυτή την περίπτωση να αποδυναμωθεί εύκολα, αφού και τώρα τον έχουμε, με τις τράπεζες να δημιουργούν νέο «χρήμα» μέσω δανεισμού. Μάλιστα σήμερα η κοινωνία δεν έχει κανένα αντισταθμιστικό όφελος γι αυτού του είδους την υποτίμηση. Αν όμως το κράτος πάρει στα χέρια του αυτό το προνόμιο, υπάρχει το αποφασιστικό πλεονέκτημα ότι οι άνθρωποι (δηλαδή όλοι εμείς!) δεν χρειάζεται να πληρώνουν φόρους για προγράμματα που υπηρετούν το γενικό καλό.

Στο παρόν σύστημα πρέπει το κράτος να δανείζεται από τις τράπεζες φρέσκο χρήμα και να πληρώνει όλο και περισσότερους τόκους όταν θέλει π.χ. να επενδύσει σε έρευνα, εκπαίδευση και υποδομές. Μπορούμε απλώς να αρνηθούμε αυτό το επιπλέον κόστος. Ένας ελάχιστος προϋπολογισμένος πληθωρισμός (όχι μεγαλύτερος από τον σημερινό!) μπορεί να θεωρηθεί σαν το αντίτιμο για τέτοια επιτεύγματα και να «επιβληθεί» αντί για φόρους. Οι δανειστές θα πληρώνουν ευχαρίστως αυτού του είδους το φόρο, επειδή, σε αντίθεση με τη σημερινή κατάσταση που υπηρετεί την αναδιανομή πλούτου από τους εργατικούς στους πλούσιους, θα αυξάνει την ευημερία όλων.

Μια ακόμα ευεργετική συνέπεια του ρέοντος χρήματος θα είναι το να γίνουν δυνατές εφευρέσεις που μειώνουν δραστικά την απαραίτητη εργασία, κάτι που φοβίζει τους πάντες στο σημερινό σύστημα. Και σ΄αυτό το σημείο θ΄ακολουθήσουν περισσότερα στο κεφάλαιο περί χωρίς προϋποθέσεις βασικού εισοδήματος, το οποίο είναι εφικτό και μάλιστα απαραίτητο, μόνο σε συνδυασμό με αυτό το νέο νομισματικό σύστημα.

Μια *δημόσια* κεντρική τράπεζα με το μονοπώλιο δημιουργίας χρήματος αλλάζει τις συνθήκες σε τέτοιο βαθμό, που πολλοί από τους σημερινούς οικονομολόγους και τραπεζικούς να αδυνατούν να καταλάβουν το Σχέδιό μας · έχουν περάσει υπερβολικά πολύ καιρό μέσα στα όρια του κυρίαρχου συστήματος. Οι περισσότεροι τραπεζικοί δεν ξέρουν καν ότι το ίδρυμά τους με μόνο 2.000 ευρώ στο λογαριασμό καταθέσεων ενός πελάτη

τους διαθέτει τη βάση για δάνεια ύψους 100.000 ευρώ. Οι τόκοι από το χρήμα που δημιουργείται έτσι μέσω χρέους ρέουν μετά στους δανειστοκράτες και πρέπει να πληρωθούν από την εργασία των χρεωστών. Αντίθετα, με το ρέον χρήμα εκπίπτονται αυτοί οι τόκοι, πράγμα που εξοικονομεί τόσο μεγάλα ποσά για το κοινωνικό σύνολο, ώστε, εκτός από τη χρηματοδότηση ενός χωρίς προϋποθέσεις βασικού εισοδήματος, μπορεί να γίνει εφικτή η κατάργηση όλων των φόρων.

Υπάρχουν κι άλλες αντιρρήσεις και προφάσεις κατά ενός συστήματος χρήματος χωρίς τόκο, που όμως όλες αποδυναμώνονται από μόνες τους όταν κάποιος προσπαθήσει με λίγη καλή διάθεση να βάλει την φαντασία του να δουλέψει για να καταλάβει αυτό το νέο σύστημα.

Ας δούμε για παράδειγμα το φόβο ότι θα στραφούν όλοι στο χρυσό, προκειμένου να μην πληρώνουν το τέλος κυκλοφορίας χρήματος. Μπορούν να το κάνουν χωρίς πρόβλημα, αφού η τιμή τέτοιων πραγματικών αξιών δεν παίζει ρόλο στη λειτουργία του νομισματικού συστήματος ως μέρους της υποδομής μιας οικονομίας. Το σημαντικό είναι να παραμείνει το χρήμα σε κυκλοφορία ως νόμιμο μέσο πληρωμών, δηλαδή να ρέει συνεχώς.

Η απάντηση στο ερώτημα «Και ποιος θα δανείζει το κράτος, αν δεν παίρνει τόκο;» η απάντηση είναι απλή : Κανένας, κι έτσι πρέπει να είναι! Το κράτος δεν θα έχει πια χρέη, οπότε δεν τίθεται καν το ερώτημα.

Το μόνο που απομένει είναι ο κίνδυνος να επενδυθούν κερδοσκοπικά σε γη μεγάλα κεφάλαια, πράγμα που μπορεί να σύρει τις τιμές αυτού του περιορισμένου και δικαιωματικά διαθέσιμου για όλους τους ανθρώπους πόρου σε υπερβολικά ύψη. Αν υιοθετούνταν μόνο το ρέον χρήμα στα πλαίσια του σημερινού συστήματος, θα υπήρχε πραγματικά αυτός ο κίνδυνος. Τονίζουμε όμως ότι η αληθινά νέα τάξη πραγμάτων προϋποθέτει τέσσερα δομικά στοιχεία που αλληλοεναρμονίζονται. Το πρόβλημα με τη γη λύνεται με την υιοθέτηση ενός κοινωνικού εδαφικού δικαίου.

2.2 Κοινωνικό εδαφικό δίκαιο

Η πλήρης ανανέωση του υπάρχοντος ρωμαϊκού εδαφικού δικαίου που ζητάμε είναι ένα πολύ λεπτό θέμα, γιατί μερικοί άνθρωποι θέλουν να το ερμηνεύσουν σαν αμφισβήτηση της «περιουσίας» τους. Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουν ότι στο παρόν σύστημα ουσιαστικά δεν υπάρχει έδαφος και οικόπεδο ελεύθερο χρεών, κι ας συγκαλύπτεται αυτό το γεγονός. Αν κάποιος δεν πληρώσει για κάποιο διάστημα το φόρο ακίνητης περιουσίας, θα έρθει αναπόφευκτα η στιγμή που θα κατασχεθεί η ακίνητη περιουσία του. Λες και ο τέτοιου είδους φόρος ακίνητης περιουσίας είναι θεϊκή εντολή!

Το κοινωνικό εδαφικό δίκαιο επίσης προβλέπει ενός είδους «φόρο» ακίνητης περιουσίας, αλλά αυτός δεν θα μοιράζεται όπως σήμερα προς τα πάνω μέσω του συστήματος έντοκου χρήματος, αλλά θα αποδίδεται σαν αποζημίωση σ΄αυτούς που δεν χρησιμοποιούν γη.

Κάθε κομμάτι γης έχει μια αξία προσόδου, που μπορεί να υπολογιστεί . Αν όμως δεν χρησιμοποιείται, δεν έχει αξία. Οι ευνοημένοι από το σημερινό οικονομικό σύστημα που

έχουν ετησίως τέτοιες εισροές υπό τη μορφή εισοδήματος από τόκους, που δεν μπορούν να τις ξοδέψουν, τις επενδύουν σε πραγματικές αξίες και αγοράζουν και γη, ακόμα και αν δεν πρόκειται να την χρησιμοποιήσουν. Κάποιοι δηλώνονται μετά και «αγρότες», για να παίρνουν από τους λομπίστες που ονομάζονται «Κομισιόν της ΕΕ» επιδοτήσεις για τη μη–χρήση του οικοπέδου. Αυτά τα ανέντιμα παιχνίδια θα λάβουν επίσης αυτόματα τέλος στα πλαίσια της ολοκληρωμένης λύσης μας.

Στο βιβλίο του Andreas Popp «Der Währungs–Countdown» («Η αντίστροφη μέτρηση του νομισματικού συστήματος») αποκαλύπτονται αυτοί οι συσχετισμοί με τρόπο λογικό και κατα- νοητό από όλους. Αλλά προπάντων περιγράφεται και η λύση μέσα στο παρόν σύστημα, γιατί ένα τέλος χρήσης γης σαν αποζημίωση για τους υπόλοιπους κατοίκους μιας περιοχής δίνει αρχικά την εντύπωση αδικίας. Επειδή πολλοί «ιδιοκτήτες» πλήρωσαν τη γη τους αποκλειστικά ή εν μέρει με την εργασία τους ή την απέκτησαν μέσω κληρονομιάς, δεν θα είναι καθόλου πρόθυμοι να πληρώσουν τέλη σε μη–ιδιοκτήτες, οι οποίοι δεν έχουν να επιδείξουν σχετικά ούτε εργασία ούτε αποδεικτικά δικαιωμάτων. Γι αυτό είναι σημαντικό αυτοί οι ιδιοκτήτες να μην επιβαρύνονται από τέλη χρήσης γης μέχρι να εξοφληθεί θεωρητικά η αξία της γης τους. Ας υποθέσουμε ότι κάποιος διαθέτει ένα
«ελεύθερο χρεών» οικόπεδο κάποιας συγκεκριμένης αξίας. Αυτή η αξία θα θεωρηθεί ένα είδος αγαθού και σιγά-σιγά θα μειώνεται, αφού θα της αφαιρούνται κάθε χρόνο τα τέλη χρήσης γης. Από την άλλη ο ιδιοκτήτης θα λαμβάνει ήδη τέλη από άλλους χρήστες γης, των οποίων τα οικόπεδα δεν ήταν (ή δεν ήταν ακόμα) ελεύθερα χρεών.

Μέλημά μας είναι να μην προβούμε σε αδικίες όπως αυτές που έχουν ακόμα (!) παραμείνει, όταν π.χ. σκεφτούμε τις αναγκαστικές απαλλοτριώσεις που έγιναν μεταξύ 1946 και 1949 στην ζώνη σοβιετικής κατοχής κατά των νομικώς καθαρών ιδιοκτητών. Είναι επίσης σημαντικό να μην συγχέεται το κοινωνικό εδαφικό δίκαιο με ένα συμβόλαιο μίσθωσης, το οποίο θα λήξει μετά από π.χ. 100 χρόνια και θα πρέπει τότε να γίνει νέα διαπραγμάτευση, γιατί όλοι οι άνθρωποι θέλουν μια σιγουριά για τα κάνουν τα μελλοντικά τους σχέδια – και θα την έχουν.

Απ΄τη στιγμή που κάποιος έχει καταλάβει τα ουσιαστικά σημεία και συσχετισμούς ενός νέου εδαφικού δικαίου στα πλαίσια μιας πραγματικής νέας τάξης πραγμάτων, θα αναγνωρίσει ότι κανένας δεν θα χάσει. Κι αυτό ισχύει και για τους «πλούσιους» και για τους «φτωχούς». Σε συνδυασμό με το ρέον χρήμα απλώς σταματά την αναδιανομή από τους εργατικούς στους πλούσιους, πράγμα που σημαίνει σοβαρή άνοδο της ποιότητας ζωής για όλους!

Πρέπει βέβαια να παραδεχτούμε ότι θα υπάρξουν μερικοί μεγάλοι όμιλοι που δεν θα κρατήσουν τη γη τους και θα την πουλήσουν, γιατί δεν θα αποτελεί πια μέσο κερδοσκοπίας. Αλλά νομίζουμε ότι μπορούμε να ζήσουμε και πληρώνοντας αυτό το αντίτιμο, πόσω μάλλον αφού δεν πλήττονται άνθρωποι με σάρκα και οστά, αλλά μάλλον νομικά πρόσωπα, όπως ανώνυμες εταιρείες ή άλλοι οργανισμοί που ιδρύθηκαν – δεν γεννήθηκαν. Σ΄αυτούς που φέρνουν την ένσταση ότι, αν μπουν πολλά οικόπεδα στην αγορά, θα μπορούσαν να πέσουν πολύ οι τιμές, πρέπει να απαντήσουμε ότι πτώση τιμών των ακινήτων συνεπάγεται κυρίως πτώση των τιμών των ενοικίων για όλους. Οι κάτοχοι γης επί αιώνες μοιράζονταν κέρδη από την αύξηση των τιμών γης χωρίς να δουλεύουν,

οπότε θα μπορούσαν ν΄αντέξουν μια κάποια μείωση των τιμών. Είναι κι αυτό μια κατανοητή συνεισφορά στη μείωση της αναδιανομής από τους εργατικούς στους πλού- σιους, αφού πτώση της τιμής των ακινήτων θα προκαλέσει και πτώση της τιμής αγα- θών και επομένως αύξηση της ευημερίας για όλη την κοινωνία.

Στο βιβλίο «Η αντίστροφη μέτρηση των νομισμάτων» περιγράφονται λεπτομερώς οι πιθανές εξελίξεις σε θέματα που διαχειρίζονται δύο δημόσιες υπηρεσίες, αυτή του περιφερειακού σχεδιασμού και της χωροταξίας και αυτή του κτηματολογίου. Στα πλαίσια των υπηρεσιών της τοπικής αυτοδιοίκησης είναι σχετικά απλή η εφαρμογή των μέτρων αλλαγής, αν οι άνθρωποι καταλάβουν το όλο πνεύμα του Σχεδίου.

2.3 Χωρίς προϋποθέσεις βασικό εισόδημα

«Κοινωνικό είναι ό,τι φέρνει εργασία» – ή για κάτι τέτοιο προσπαθεί να μας πείσει η κομματική προπαγάνδα προεκλογικά. Υπονοείται ότι όποιος μπορεί να δουλεύει όλη μέρα θα είναι ο ευτυχέστερος άνθρωπος στη γη. Η προέλευση αυτής της ρήσης είναι το δόγμα που μας φύτεψαν από τα παιδικά μας χρόνια : «όποιος θέλει να έχει λεφτά, πρέπει να δουλεύει». Όμως θα έπρεπε κάποια στιγμή να αναρωτηθούμε γιατί υπάρχουν άνθρωποι που όλη τη ζωή τους σκοτώνονται στη δουλειά και δεν βλέπουν ποτέ προκοπή, ενώ άλλοι δεν έχουν δουλέψει ποτέ και όμως περνάνε ζωή και κότα.

Η δουλειά και το εισόδημα παρουσιάζονται λανθασμένα σαν αδιαχώριστα. Είναι γνωστό ότι οι κληρονόμοι πλούσιων οικογενειών έχουν πολύ μεγαλύτερη πιθανότητα να ζήσουν μια ζωή χωρίς έγνοιες απ΄ ό,τι τα παιδιά, των οποίων οι οικογένειες για πολλές γενιές έπρεπε να κερδίζουν τη ζωή τους δουλεύοντας. Δεν θέλουμε με κανένα τρόπο να κατηγορήσουμε τους κληρονόμους που χάρις στο σύστημα ζουν δικαιωματικά χωρίς να δουλεύουν. Αλλά πρέπει να εξετάσουμε το κατά πόσον είναι δίκαιο το ίδιο το σύστημα. Το να ζεις από την περιουσία σου είναι νόμιμο. Όμως είναι εντελώς άλλο πράγμα η μόνιμη ροή πλούτου από τον εργαζόμενο πληθυσμό στους άεργους (ή «πλούσιους άνεργους»), που συμβαίνει νομοτελειακά σ΄αυτό το σύστημα και γίνεται ολοένα και πιο έντονη. Αυτό οδηγεί αναγκαστικά στην κατάσταση του Σάο Πάολο. Εκεί υπάρχουν από τη μια μεριά εξαθλιωμένες περιοχές κι από την άλλη «γκέτο» πλουσίων αποκλεισμένα και φρουρούμενα από υπηρεσίες ασφαλείας. Αν σκεφτεί κανείς αυτή την εξέλιξη, ακόμα κι ένας «πλούσιος» συνειδητοποιεί ότι η ποιότητα ζωής του δεν μπορεί να θεωρηθεί παρά ανεπαρκής.

Τα φυσικά και τα διανοητικά επιτεύγματα των ανθρώπων φέρνουν ευημερία και κάποτε φτάνει το σημείο όπου ικανοποιούνται λίγο ως πολύ όλες οι ανάγκες της ανθρωπότητας. Το «πρόβλημα» αυτής της επιτυχίας όμως είναι ότι πολλές εργασίες δεν είναι πια απαραίτητες. Και όσο οι καρποί της εργασίας ρέουν μόνο στα ανώτερα στρώματα της δανειστοκρατίας, μένουν έξω απ΄το χορό αυτοί, των οποίων η δουλειά δεν είναι πια απαραίτητη. Οι άνθρωποι και οι μηχανές παράγουν κέρδη· αλλά αυτά μοιράζονται μονομερώς στους κεφαλαιούχους, που τα επενδύουν σε τεχνολογική πρόοδο, ώστε μετά οι άνθρωποι, οι οποίοι δημιούργησαν αρχικά το επίτευγμα, να μένουν τελικά στο δρόμο. Αυτή η αδικία είναι απλή και κατανοητή, άσχετα αν δημιουργεί προβλήματα στις θεωρίες και στα δόγματα.

Αυτό που θέλουν στην πραγματικότητα οι άνθρωποι είναι εισόδημα και όχι εργασία. Εξ αιτίας του φόβου της ανεργίας είναι που δημιουργήθηκαν πολλές θέσεις εργασίας που δεν έχουν νόημα. Τις καταστροφικές εργασίες μπορούμε απλώς να τις καταργήσουμε στο νέο σύστημα, γιατί σ΄αυτό μπορεί να παραμείνει το δικαίωμα στην κοινωνική ευημερία ακόμα και αν η εργασία κάποιου δεν είναι πια αναγκαία. Ας σκεφτούμε όλους αυτούς που δουλεύουν στις εφορίες, τους ελεγκτές της εφορίας κ.λπ., που απλώς μουτζουρώνουν χαρτιά χωρίς ουσιαστικό λόγο. Αλλά επίσης και π.χ. στη βιομηχανία «υγείας», που ο βασικός σκοπός της πρέπει (!) να είναι να κρατάει τους ανθρώπους για καιρό ασθενείς, ώστε να κάνει την εργασία σ΄ αυτό τον κλάδο απαραίτητη. Κι αυτός ο κατάλογος θα μπορούσε να μεγαλώσει όσο θέλουμε.

Με λίγη φαντασία γίνεται εμφανές ότι στο σύστημα που προτείνουμε είναι δυνατή περισσότερη ευημερία για όλους με ταυτόχρονα σημαντικά λιγότερη εργασία.

Η αληθινά νέα τάξη πραγμάτων περιλαμβάνει ένα βασικό εισόδημα χωρίς προϋποθέσεις, το οποίο δεν εννοείται σαν *κοινωνική παροχή*. Είναι μια συλλογική *αξίωση* για πλούτο που παρήχθη από προηγούμενες γενιές και που πρέπει να τον μοιραστούν όλοι οι άνθρωποι.

Σκοπός των οικονομικών δραστηριοτήτων πρέπει να είναι η απελευθέρωση από την εργασία!

Τώρα έρχεται φυσικά και η ένσταση ότι ένα χωρίς προϋποθέσεις βασικό εισόδημα δεν μπορεί να πληρωθεί. Προφανώς δεν μπορεί να πληρωθεί με ευρώ, αλλά σίγουρα μπορεί σε ένα εντελώς διαφορετικό νομισματικό σύστημα. Σκοπός του σημερινού νομισματικού συστήματος είναι να προκαλεί μια γιγαντιαία μεταφορά πλούτου από τους εργαζόμενους στους πλούσιους, η οποία συμβαίνει συνεχώς και ανεξάρτητα από οποιεσδήποτε αλλαγές στο φορολογικό σύστημα. Είναι προφανές ότι δεν αφήνει περιθώρια για χωρίς προϋποθέσεις βασικό εισόδημα. Αναφέραμε ήδη ότι υπολογίσαμε πως ένα νοικοκυριό που δεν διαθέτει αξιόλογη περιουσία πρέπει να πληρώνει 10.000 ευρώ τόκους ανά έτος. Μια διακοπή αυτού του μηχανισμού ήδη θα μειώσει δραστικά το ύψος του αναγκαίου χωρίς προϋποθέσεις βασικού εισοδήματος, αφού κάθε νοικοκυριό θα απαλλαγεί απ΄ αυτό το μόνιμο τεράστιο βάρος. Η υπόλοιπη χρηματοδότησή του προκύπτει εύκολα από τις προοπτικές που ανοίγει το ρέον χρήμα.

Μια ακόμα αντίρρηση είναι ότι τότε δεν θα θέλει κανείς να δουλεύει. Μόνο που δεν μιλάμε για ένα χωρίς προϋποθέσεις ψηλό εισόδημα! Το χαρακτηρίζουμε «βασικό» και το ύψος του υπολογίζεται έτσι, ώστε να μην είναι κανένας αναγκασμένος να δουλεύει. Όποιος έχει ψυχικά παραιτηθεί από την εργασία, μπορεί να το κάνει και πρακτικά. Προπάντων οι μητέρες, που έχουν το σημαντικότερο καθήκον σε μια κοινωνία, μπορούν, αν το θέλουν, να μένουν δίπλα στα παιδιά τους, και μάλιστα κατά την άποψή μας θα πρέπει, αν το κάνουν, να έχουν επιπλέον αποδοχές. Μια μητέρα χρειάζεται ούτως ή άλλως να ξανααποκτήσει τη μέγιστη δυνατή αναγνώριση στην κοινωνία μας. Αλλά ας ξαναγυρίσουμε στην αντίρρηση ότι δεν θα θέλει κανείς να δουλεύει, αν έχει ένα βασικό εισόδημα. Ο άνθρωπος είναι από τη φύση του φιλόδοξος και θα συνεχίσει να θέλει να καταφέρνει περισσότερα, ακόμα και αν δεν είναι υποχρεωμένος. Δημοσκοπή-

σεις βεβαιώνουν ότι οι περισσότεροι άνθρωποι θα συνέχιζαν να δουλεύουν. Αλλά και η δημιουργικότητα των ανθρώπων θα αυξηθεί σημαντικά, όταν εξαλειφθούν οι σημερινοί υπαρξιακοί φόβοι.

Το ερώτημα «Και ποιος θα κάνει τις δύσκολες δουλειές;» απαντάται επίσης εύκολα. Τέτοιες δραστηριότερες θα πληρώνονται καλύτερα και μ΄αυτό τον τρόπο θα αποκτούν αυτόματα την κοινωνική αναγνώριση που τους αξίζει. Δεν βλέπουμε γιατί π.χ. μια νοσοκόμα ή ένας μηχανικός πρέπει να κερδίζουν λιγότερα χρήματα και να απολαμβάνουν λιγότερη υπόληψη από κάποιον που κάθεται σ΄ένα γυάλινο ουρανοξύστη και πλουτίζει σε βάρος των συνανθρώπων του με ψέματα και απάτες.

Όσα μπορεί ν΄ακούγονται ιδεαλιστικά στις σημερινές συνθήκες είναι πραγματοποιήσιμα σε μια αληθινά νέα τάξη πραγμάτων. Χρειάζεται απλώς να εγκαταλείψει κανείς τα σημερινά λάθος μονοπάτια και να μη φαντάζεται καθέναν από τους τέσσερεις θεμέλιους λίθους ενός ολοκληρωμένου αειφορικού συστήματος μεμονωμένο μέσα στις σημερινές συνθήκες. Για να γίνουν πλήρως αντιληπτοί οι συσχετισμοί, χρειάζεται μεγάλη δύναμη φαντασίας.

Σε συνδυασμό με το ρέον χρήμα και το κοινωνικό εδαφικό δίκαιο, το χωρίς προϋποθέσεις βασικό εισόδημα μπορεί να τεθεί σ΄ εφαρμογή χωρίς κοινωνικές εντάσεις και να λειτουργήσει αειφορικά. Έτσι πραγματοποιείται επιτέλους και το ανθρώπινο δικαίωμα σε ιδιοκτησία, που προβλέπει μια αναλογική συμμετοχή κάθε ανθρώπου στη συνολική περιουσία που έχει δημιουργηθεί από το λαό.

2.4 Ελευθερία του τύπου

Η δημιουργία ανεξάρτητου τύπου ίσως φαίνεται από την πρώτη ματιά να μην έχει μεγάλη σχέση μ΄ένα αειφορικό οικονομικό και νομισματικό σύστημα. Κι όμως είναι απαραίτητη προϋπόθεσή του. Αν η κυριότητα της διαμόρφωσης γνώμης ανήκει σ΄ αυτούς που διαθέτουν το περισσότερο κεφάλαιο, θα ξαναεπιβληθούν με τη βοήθεια αυτού του μηχανισμού εξουσίας τα συμφέροντά τους για συσσώρευση κεφαλαίου χωρίς εργασία. Για τη μόνιμη εξασφάλιση ενός νομισματικού συστήματος χωρίς τόκο **ο διαχωρισμός μεταξύ της εξουσίας των ΜΜΕ και του κεφαλαίου** είναι ακόμα σημαντικότερος από τον διαχωρισμό των τριών εξουσιών του κράτους.

Επί αιώνες δεν κατόρθωσε η κοινωνία μας να δημιουργήσει ελεύθερο τύπο. Η εξουσία των ΜΜΕ και ταυτόχρονα η κυριότητα της διαμόρφωσης γνώμης συγκεντρώνονται σε λίγα χέρια που διαθέτουν τα αναγκαία δισεκατομμύρια.

Το κύριο συμφέρον του κεφαλαίου συνίσταται φυσικά στο να επιβάλλει ένα σύστημα έντοκου χρήματος, το οποίο καθιστά δυνατή για λίγους ανθρώπους μια ζωή χωρίς εργασία και αμέτρητη απόλαυση τόκων. Το ότι η ψαλίδα μεταξύ εργατικών και πλούσιων ανοίγει συνεχώς, η ανθρωπότητα οδηγείται ξανά και ξανά σε πολέμους και γίνεται χωρίς ενδοιασμούς εκμετάλλευση του πλανήτη λόγω της ενσωματωμένης παράνοιας της ανάπτυξης, είναι αναπόφευκτα αποτελέσματα αυτής της απαίτησης.

Τα τεράστια προβλήματα που προκαλούνται από το γεγονός ότι ο γιγαντιαίος μηχανισμός εξουσίας των μίντια βρίσκεται στα χέρια του κεφαλαίου, κάνουν επιτακτική την ανάγκη τήρησης της επιταγής της παραγράφου 2 του άρθρου 14 του συντάγματος : *«Η ιδιοκτησία δημιουργεί υποχρεώσεις. Η χρήση της πρέπει να υπηρετεί ταυτόχρονα το καλό του συνόλου».* Στην παράγραφο 3 επιπλέον καθορίζεται ότι επιτρέπεται μια απαλλοτρίωση, αν είναι αναγκαία για το καλό του συνόλου. Εδώ ισχύει η προϋπόθεση μιας λογικής αποζημίωσης, που πρέπει να υπολογιστεί με δίκαιη στάθμιση των συμφερόντων του συνόλου και των θιγόμενων ιδιοκτητών.

Για την δημιουργία ενός ελεύθερου τύπου είναι αναπόφευκτο να τεθούν σε εφαρμογή αυτές οι προβλέψεις του συντάγματος και να παραβιαστούν τα ιδιοκτησιακά δικαιώματα των διαμορφωτών της κοινής γνώμης προς το συμφέρον του συνόλου. Αυτό μπορεί να γίνει δημιουργώντας για εναλλακτικά μίντια πρόσβαση στην βιομηχανία της διαμόρφωσης γνώμης – όπως πρέπει το δίκτυο τηλεφωνίας να τεθεί στη διάθεση κι άλλων παρόχων, ή όπως απελευθερώθηκαν η παροχή ηλεκτρικού ρεύματος και οι σιδηρόδρομοι.

Αυτά τα απαραίτητα μέσα μπορούν να μπουν σε εφαρμογή με ενός είδους «μοίρασμα του κόστους των μίντια», η οποία να υποχρεώνει τα μίντια που διαμορφώνουν την κοινή γνώμη να διαθέσουν ένα συγκεκριμένο ποσοστό των συχνοτήτων τους και των στηλών των εντύπων τους σε εναλλακτικά μίντια, που λόγω έλλειψης κεφαλαίου δεν θα μπορούσαν αλλιώς αποκτήσουν αυτά τα μέσα. Μ΄αυτό τον τρόπο για πρώτη φορά στην ιστορία θα μπορούν να διαδίδονται απόψεις διαφορετικές από αυτές των κεφαλαιοκρατών από τον τύπο και τα μεγάλα ραδιοφωνικά και τηλεοπτικά κανάλια.

Ο προσδιορισμός του ποσοστού των πηγών που πρέπει να τεθούν στη διάθεση καθενός από τα μίντια πρέπει να γίνει με τρόπο που να προκύπτει αυτόματα από τον αριθμό των χρηστών κάθε μέσου. Πρέπει να οριστεί ένα μοναδικό, σταθερό και διαφανές μοντέλο υπολογισμού του ποσοστού συναρτήσει της δημοτικότητας κάθε μέσου.

Το ιδιαίτερο πλεονέκτημα αυτής της μαθηματικά ορισμένης αυτόματης ρύθμισης είναι η διαφάνεια για όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη. Αυτή η διαδικασία – σε αντίθεση με τον κεντρικό έλεγχο των ΜΜΕ – αποκλείει τη μεροληψία και την κατάχρηση εξουσίας.

Φυσικά πρέπει να αποζημιωθούν αυτοί που πρέπει να διαθέσουν τις υποδομές τους γι αυτό το σκοπό. Η αποζημίωση των ιδιωτών ιδιοκτητών ΜΜΕ γίνεται με δημόσια μέσα, τα οποία διατίθενται μέσω της δημόσιας κεντρικής τράπεζας. Έτσι λοιπόν η υιοθέτηση της ελευθερίας του τύπου συνδυάζεται με τους υπόλοιπους θεμέλιους λίθους της αληθινής νέας τάξης πραγμάτων και μπορεί μόνο έτσι να χρηματοδοτηθεί. Όπως ισχύει και για τα υπόλοιπα δομικά στοιχεία, δεν πρέπει να εξετάζεται η ελευθερία του τύπου μεμονω- μένα μέσα στα πλαίσια του συστήματος που κυριαρχεί σήμερα ακόμα.

Εξαίρεση στα παραπάνω αποτελούν φυσικά τα δημόσια ΜΜΕ, των οποίων καθήκον θα έπρεπε ούτως ή άλλως να είναι ο εφοδιασμός των ανθρώπων με ουδέτερη γνώση. Στο μέλλον οι πολιτικές σταδιοδρομίες θα είναι πολύ διαφορετικές από σήμερα και ο τύπος του πολιτικού, ο οποίος υπόκειται στην επιρροή του κεφαλαίου και των ιδιωτικών

ΜΜΕ θα εξαφανιστεί. Ταυτόχρονα ο έλεγχος των ΜΜΕ δημοσίου δικαίου θα περάσει σε πραγματικά πιο αντικειμενικά χέρια.

Ένα ολοκληρωμένο αειφορικό σύστημα σαν αληθινή νέα τάξη πραγμάτων

Ο συνδυασμός αυτών των τεσσάρων θεμέλιων λίθων δημιουργεί μια αληθινή νέα τάξη πραγμάτων, που καθιστά δυνατή την κατάργηση όλων των φόρων, ένα χωρίς προϋποθέσεις βασικό εισόδημα και μια σημαντική μείωση του χρόνου εργασίας μας.

Μπορεί αυτοί οι στόχοι σήμερα να ακούγονται υπερβολικά ψηλοί, ίσως μάλιστα και ιδεαλιστικοί. Αν όμως σκεφτεί κανείς ότι σήμερα κάθε νοικοκυριό που δεν έχει αρκετή περιουσία πρέπει να πληρώνει 10.000 ευρώ ανά έτος στο σύστημα τόκων, γίνεται φανερό το πόσο μεγάλο δυναμικό απελευθερώνεται, αν σταματήσει αυτή η ροή κεφαλαίου από τους εργατικούς στους πλούσιους.

Είναι αυτονόητο ότι και τότε θα είναι δυνατό να τεθούν κάποιοι φόροι, αν είναι σκόπιμο, προκειμένου να ελεγχθούν συγκεκριμένες διαδικασίας. Η γερμανική λέξη για τους φόρους προέρχεται άλλωστε από την ίδια ρίζα με το ρήμα «κατευθύνω, ελέγχω». Ο αρχικός σκοπός των φόρων δεν ήταν η αποστέρηση, αλλά ο έλεγχος, ώστε π.χ. να προωθούνται συγκεκριμένες ενέργειες και συμπεριφορές, που είναι προς όφελος της κοινωνίας και της φύσης και ν΄αποθαρρύνονται αντίστοιχες καταστρεπτικές.

Όποιος φέρει τώρα την αντίρρηση ότι η κατάργηση όλων των φόρων θα αφήσει άνεργους πολλούς φοροτεχνικούς και εφοριακούς, ας κοιτάξει καλύτερα τις τέσσερεις συνιστώσες του αειφορικού συστήματος, ιδιαίτερα το χωρίς προϋποθέσεις βασικό εισόδημα. Μπορούμε να δίνουμε σε όλους τους φοροτεχνικούς και εφοριακούς, όπως και σε όλους τους ανθρώπους που σήμερα πρέπει να απασχολούνται με την άσκοπη διαχείριση ενός περιττού φορολογικού συστήματος, τουλάχιστον τα ίδια χρήματα που τους δίνουμε και σήμερα. Ακόμα και αν δώσουμε σ΄ όλους αυτούς τους ανθρώπους μόνιμη άδεια μετ΄αποδοχών, δεν θα μειωθεί η ποσότητα των αγαθών και υπηρεσιών που παράγει η οικονομία μας, αντίθετα θα αυξηθεί, μια και το παραγωγικό ποσοστό του πληθυσμού θα ανακουφιστεί από την άρση περιττών διατυπώσεων και έτσι δεν θα εμποδίζεται απ΄αυτές η δημιουργική εργασία του.

Οι άνθρωποι που δουλεύουν παραγωγικά προμηθεύουν τα μη–παραγωγικά (και εντούτοις σκληρά εργαζόμενα!) τμήματα της κοινωνίας ήδη και σήμερα με προϊόντα και υπηρεσίες. Κι αυτοί που πρέπει καθημερινά να ψαχουλεύουν χωρίς νόημα έντυπα, δεν ευχαριστιούνται ούτως ή άλλως από την άχρηστη δουλειά τους. Μπορούν λοιπόν στον ελεύθερο χρόνο τους –αν χρειάζονται οπωσδήποτε απασχόληση– να δοκιμάσουν να κάνουν κάποια παραγωγική εργασία και να ξεκουράσουν έτσι τους πραγματικά παραγωγικά εργαζόμενους, οι οποίοι υπό τις νέες συνθήκες θα το χαιρέτιζαν, αν τους αφαιρούνταν κάποια από τη δουλειά τους.

Η πραγματική νέα τάξη πραγμάτων θα έδινε για πρώτη φορά στην ιστορία νέο νόημα στη λέξη ανεργία, δηλαδή όχι σαν καταστροφή, αλλά σαν επίτευγμα που όλοι αποζητούμε. Λιγότερη εργασία με περισσότερη ευημερία, παύση της παράνοιας της ανάπτυ-

ξης και μια ζωή σε αρμονία με τους συνανθρώπους μας και τον περιορισμένο πλανήτη μας είναι η ρεαλιστική εναλλακτική για τη μετά τον καπιταλισμό εποχή, η οποία μπορεί να χαρακτηριστεί σαν εποχή του ουμανισμού.

3. Η μετάβαση στο στόχο

3.1 Βασικά στοιχεία

Αειφορικά οικονομικά και νομισματικά συστήματα μπορεί να βρει κανείς στη βιβλιογραφία και στο διαδίκτυο σε μεγάλη αφθονία. Καθημερινά έρχονται επίσης άνθρωποι να μας παρουσιάσουν ακόμα περισσότερες καινοτόμες ιδέες. Αλλά δεν έχουμε έλλειψη αειφορικών μοντέλων για το μέλλον – έχουμε έλλειψη συγκεκριμένων προτάσεων δράσης, με τις οποίες μπορεί κανείς να θέσει σ΄εφαρμογή ένα καλύτερο μοντέλο. Υπάρχουν αρκετές θεωρίες που μαζεύουν σκόνη στις βιβλιοθήκες και δεν σκοπεύουμε να προσθέσουμε ακόμα μία.

Ήρθε η ώρα της δράσης! Πρόκειται για μια ρεαλιστική διαδρομή που συνδέει την παρούσα κατάσταση με τον επιθυμητό στόχο. Το χρονικό περιθώριο μέχρι την επερχόμενη κατάρρευση του σημερινού οικονομικού συστήματος είναι στενό, και είναι μεγάλος ο κίνδυνος οι ίδιες πηγές εξουσίας να κάνουν μια νέα αρχή με το ίδιο σύστημα και να συνεχιστεί η εκμετάλλευση των ανθρώπων και της γης για ακόμα περισσότερες γενιές.

Κατά την επεξεργασία του Σχεδίου Β ήταν ιδιαίτερα σημαντικό για μάς να ενσωματώσουμε και τη φάση της μετάβασης. Έτσι το Σχέδιο Β περιλαμβάνει εκτός από το ολοκληρωμένο αειφορικό σύστημα και συγκεκριμένα μέτρα για τη μετάβαση σ΄αυτό το στόχο. Κάνουμε τώρα το αποφασιστικό βήμα και ξεκινάμε. Φυσικά δεν θέλουμε ν΄ απευθυνθούμε στις μαριονέτες της πολιτικής, ούτε επιδιώκουμε να κερδίσουμε την έγκρισή τους, αλλά πρέπει να κάνουμε αυτό το πρώτο βήμα στα πλαίσια της τήρησης των διατάξεων του συντάγματος.

Οι δύο βασικές προϋποθέσεις, ώστε το συνολικό αειφορικό σύστημα να μη μείνει μόνο θεωρία, αλλά να γίνει μια *αληθινή* νέα τάξη πραγμάτων, είναι η ίδρυση μιας δημόσιας κεντρικής τράπεζας με αποκλειστικό δικαίωμα έκδοσης χρήματος και η απελευθέρωση από το λεγόμενο δημόσιο χρέος. Και για τα δύο θα ξεκινήσουμε εμείς οι ίδιοι με τα απαραίτητα μέτρα.

Στα πλαίσια του ρέοντος χρήματος θα μεταφερθεί σ΄αυτή τη δημόσια κεντρική τράπεζα το μονοπώλιο της δημιουργίας χρήματος. Δεν θα είναι πλέον δυνατή η δημιουργία χρήματος μέσω χρέους από τις εμπορικές τράπεζες, των οποίων η δουλειά θα εστιαστεί πλέον πάλι στο συντονισμό προσφοράς και ζήτησης κεφαλαίου. Η με ολοένα γρηγορότερους ρυθμούς αύξηση του δημόσιου χρέους που προκαλείται από τη σημερινή δημιουργία λογιστικού χρήματος θα σταματήσει.

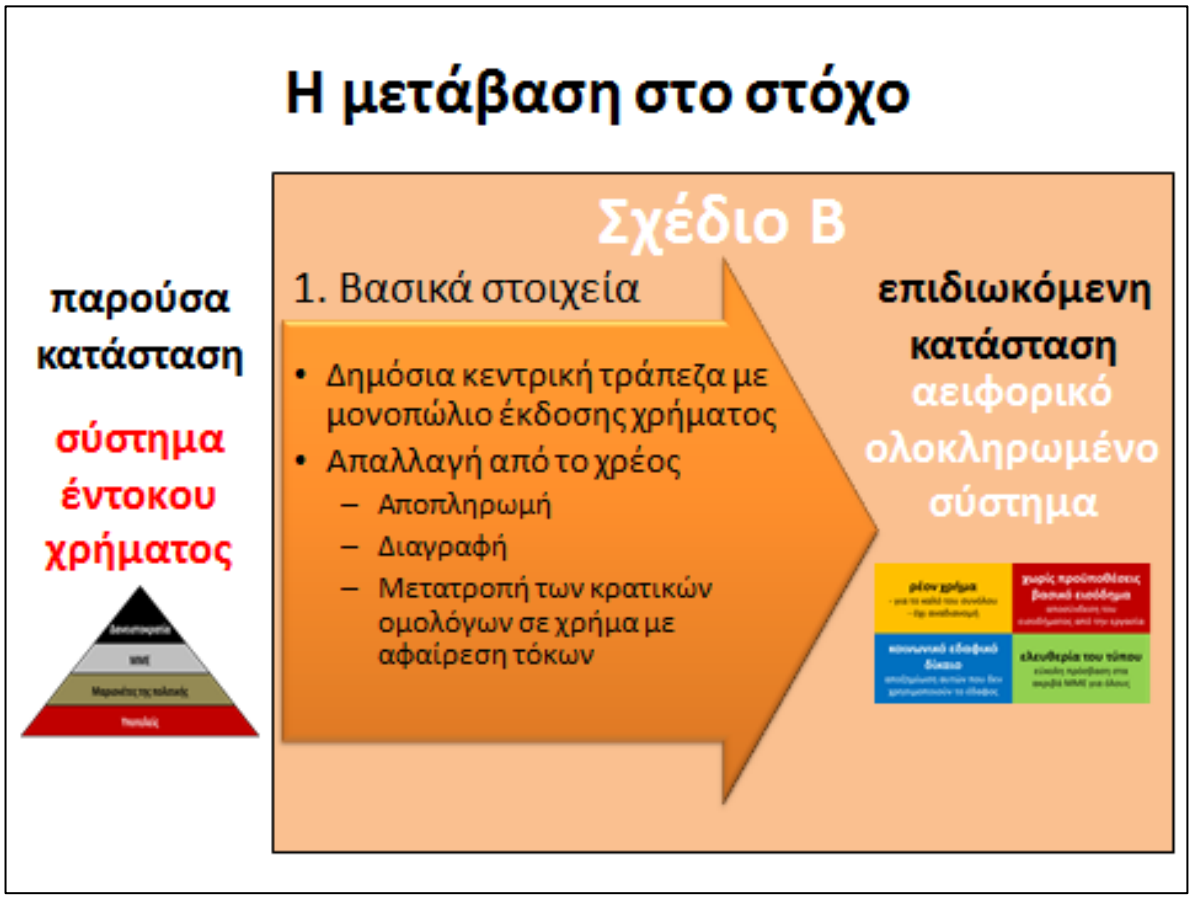

Θα ακολουθήσει –έστω και καθυστερημένα– η απαλλαγή από το χρέος. Γι αυτό υπάρχουν τρεις δυνατότητες.

Η μέθοδος που υποβάλλουν πάντα οι μαριονέτες της πολιτικής είναι η αποπληρωμή του χρέους. Είναι όμως σχεδόν αδύνατο να φανταστεί κανείς με ποια μέσα πίεσης μπορεί το κράτος να πάρει από τους φορολογούμενους δύο τρισεκατομμύρια ευρώ, για να το δώσει σε τράπεζες και πλούσιους δανειστές, των οποίων οι απαιτήσεις προέρχονται κατά το μεγαλύτερο βαθμό από το ανήθικο σύστημα του ανατοκισμού. Πέρα απ΄ αυτό όμως, αυτή η μέθοδος αποτυγχάνει από μόνη της, επειδή είναι αδύνατη από μαθηματική και οικονομοτεχνική άποψη. Αφού όλο το χρήμα που υπάρχει στο μέχρι τώρα σύστημα έχει δημιουργηθεί από χρέος, η προσπάθεια και μόνο μιας αποπληρωμής θα προκαλούσε αλματώδη μείωση της ποσότητας του χρήματος. Η οικονομία θα ακινητοποιούνταν λόγω έλλειψης μέσου συναλλαγών και το αποτέλεσμα θα ήταν περιττή δυστυχία.

Αφού η αποπληρωμή αποκλείεται, τίθεται το θέμα της διαγραφής του δημόσιου χρέους, πράγμα που σημαίνει χρεωκοπία του κράτους. Μια χρεωκοπία κράτους είναι πολύ λιγότερο δραματική απ΄ όσο την παρουσιάζουν και εξαρτάται μόνο από το πώς οργανώνεται. Όλα τα κράτη που έχουν χρεωκοπήσει στην ιστορία (κάποια μάλιστα επανειλημμένα) εξακολουθούν να υπάρχουν. Η διαγραφή χρεών καταλήγει σε ανέχεια και δυστυχία, μόνο αν γίνει με λανθασμένους χειρισμούς. Αγαθά και υπηρεσίες υπάρχουν σε αφθονία και η φυσική οικονομία δεν θίγεται καθόλου από μια χρεωκοπία κράτους, αν εφαρμοστεί μια σωστή μέθοδος.

Η αποπληρωμή του δημόσιου χρέους είναι λοιπόν αδύνατη και μια διαγραφή με λανθασμένο τρόπο θα οδηγούσε σε περιττό κίνδυνο τη δημόσια τάξη και την ευημερία μας. Αναζητείται επομένως η σωστή μέθοδος που λαμβάνει υπ΄όψιν τα συμφέροντα όλων των εμπλεκομένων και διατηρεί την ησυχία, την τάξη και τη λειτουργικότητα της φυσικής οικονομίας.

Η μέθοδος για να γίνει μια τακτική και ελεγχόμενη διαγραφή χρέους, που απαλλάσσει τους ανθρώπους απ΄αυτό χωρίς να τους αφαιρεί την περιουσία, είναι η μετατροπή των κρατικών ομολόγων σε άτοκο νόμιμο μέσο πληρωμών. Ή αλλιώς : κάποιος που έχει επενδύσει τις οικονομίες του σε κρατικά ομόλογα, δεν τις χάνει, όπως συμβαίνει σε μια μη–ελεγχόμενη χρεωκοπία, αλλά μ΄αυτή τη μετατροπή αποκτά πιστωτικό υπόλοιπο ίδιου ύψους. Ή, για να το εκφράσουμε εντελώς διαφορετικά, δημιουργείται χρήμα ίσης ποσότητας με το ύψος των κρατικών ομολόγων.

Σ΄αυτό το σημείο βέβαια λειτουργεί το αντιπληθωριστικό αντανακλαστικό όσων έχουν υποστεί την εξαρτημένη μάθηση του συστήματος. Αλλά μια συνέχιση του υπάρχοντος νομισματικού συστήματος είναι μαθηματικά βέβαιο ότι θα έχει ως συνέπεια σημαντικά ψηλότερο πληθωρισμό. Τώρα αυξάνει εκθετικά η ποσότητα του χρήματος και του χρέους. Και γι αυτό αναγκαστικά απομακρύνεται όλο και περισσότερο από την απόδοση της πραγματικής οικονομίας, που με κανένα τρόπο δεν μπορεί να αυξάνει συνεχώς εκθετικά. Η μετατροπή των κρατικών ομολόγων σε χρήμα θα είχε μεν συνέπεια την αύξηση της ποσότητας του χρήματος, αλλά αυτό θα συνέβαινε μια φορά, ενώ ο πληθωρισμός στο σημερινό νομισματικό σύστημα θα συνεχίζεται θεωρητικά επ΄ άπειρον.

Το πληθωριστικό αποτέλεσμα στη συνέχεια θα είναι μόνιμα σημαντικά μικρότερο από ό,τι αν συνέχιζε να ισχύει το παρόν σύστημα. Μένει το ερώτημα της βραχυπρόθεσμης επίδρασης στις τιμές καταναλωτή. Εδώ πρέπει να παρατηρήσουμε ότι τα επενδεδυμένα σε κρατικά ομόλογα κεφάλαια δεν θα συρρεύσουν στην αγορά στιγμιαία μόνο και μόνο επειδή μετατράπηκαν σε καταθέσεις. Αυτά τα κεφάλαια είναι αποταμιεύσεις και δεν προορίζονταν για βραχυπρόθεσμη κατανάλωση.

Παραμένει να αναφέρουμε ότι με αυτή τη μέθοδο δεν μετατρέπεται το σύνολο του κρατικού χρέους σε καταθέσεις, αλλά μόνο ένα μέρος του – αυτό που αντιστοιχεί στις αποταμιεύσεις. Εκείνα τα κρατικά χρέη που προέρχονται μόνο από τη δημιουργία λογιστικού χρήματος από τις εμπορικές τράπεζες ούτως ή άλλως δεν προβλεπόταν να αποπληρωθούν, αλλά εξ αρχής εξυπηρετούσαν την αφαίρεση των χρημάτων των φορολογούμενων για να πληρωθούν τόκοι. Αυτό το μέρος του δημόσιου χρέους, το οποίο με κανένα τρόπο δεν αντιστοιχεί σε πραγματική βάση, μπορεί να ακυρωθεί και να μην αντικατασταθεί χωρίς καμία επίπτωση στους ανθρώπους και την πραγματική οικονομία.

Σ΄αυτό το σημείο πρέπει να αναγνωρίσουμε την προσφορά του επινοητή αυτής της μεθόδου διαγραφής χρέους. Είναι ο Gottfried Feder (1883 – 1941), που δημοσίευσε αυτή την ιδέα το 1919 στο βιβλίο του *«Μανιφέστο για την απελευθέρωση από τη δουλεία των τόκων».* Δυστυχώς ακόμα και σήμερα το όνομα αυτού του μεγάλου θεωρητικού της οικονομίας συνδέεται με τον εθνικοσοσιαλισμό, αν και από το 1933 και μετά δεν έπαιξε

κανένα ρόλο και η κριτική του κατά των τόκων πολεμήθηκε ταυτόχρονα από καπιταλιστές, κομμουνιστές και εθνικοσοσιαλιστές.

Η ίδρυση μιας δημόσιας κεντρικής τράπεζας με το μονοπώλιο της δημιουργίας χρήματος και η διαγραφή του δημόσιου χρέους είναι βασικές προϋποθέσεις για τη μετάβαση σε μια πραγματικά νέα τάξη. Τώρα ας έρθουμε στα συγκεκριμένα μέτρα, με τα οποία θα πραγματοποιηθούν αυτές οι προϋποθέσεις και θα θεσμοθετηθούν τα τέσσερα βασικά δομικά στοιχεία του ολοκληρωμένου αειφορικού συστήματος.

3.2 Η εφαρμογή

Δεν απαιτούμε τίποτα από τις μαριονέτες της πολιτικής. Θα ήταν ανόητο να απευθυνθούμε π.χ. σε έναν ηθοποιό που παίζει το ρόλο ενός γιατρού σε μια τηλεοπτική σειρά, για να μας κάνει μεταμόσχευση καρδιάς, ακόμα κι αν αυτός το δεχόταν. Αν κάποιος μπερδεύει έναν ηθοποιό με το ρόλο που παίζει, θα μπορούσε να αποκαλέσει την Άγγελα Μέρκελ «κυρία Καγκελάριε» και να περιμένει απ΄αυτήν να βγάλει το φίδι απ΄την τρύπα. Δεν μπορεί να το κάνει, ούτε είναι δουλειά της να το κάνει. Της λείπουν –όπως σε όλες τις μαριονέτες της πολιτικής– οι ικανότητες από κάθε άποψη, δηλαδή και οι γνώσεις και η ικανότητα να παίρνει αποφάσεις. Δεν θα παρακαλέσουμε κανένα από τα σημερινά ανδρείκελα της δανειστοκρατίας να κάνει κάτι – θα το κάνουμε μόνοι μας. Όμως, για να βαδίσουμε σύμφωνα με τις επιταγές του συντάγματος, σαν πρώτο βήμα θα ζητήσουμε από τις μαριονέτες της πολιτικής να πάρουν μια απόφαση, που θα δείξει αν οι αναλύσεις μας είναι σωστές. Είναι πιθανό να κάνουμε λάθος. Είναι πιθανό να μην έχουμε καν δανειστοκρατία, αλλά μια υπέροχα λειτουργούσα «δημοκρατία» και οι βουλευτές απλώς να περιμένουν να λάβουν επιτέλους ένα Σχέδιο σαν το δικό μας για να το ψηφίσουν τόσο γρήγορα, όσο ψηφίζουν τώρα κάθε «χωρίς εναλλακτική» πακέτο διάσωσης εις βάρος των εργατικών.

Σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 20 του συντάγματος η εξουσία πρέπει να πηγάζει από το λαό. Όμως σήμερα βρίσκεται απέναντί του ένα οικονομικό σύστημα, από το οποίο δεν έχει κανένα όφελος σχεδόν το σύνολο του λαού. Όταν απαιτούνται υποχρεωτικά απ΄το λαό «χωρίς εναλλακτική» πακέτα διάσωσης, η εξουσία δεν πηγάζει από το λαό. Έτσι παραβιάζεται το σύνταγμα.

Τίθεται το ερώτημα τι θα συνέβαινε, αν κάποιος έφερνε στο κοινοβούλιο ένα νέο οικονομικό σύστημα που αποδεδειγμένα υπηρετεί το λαό. Μπορεί μεν αυτή η ενέργεια να έχει προβλέψιμη κατάληξη, αλλά για ν΄ακολουθήσουν επιπλέον βήματα, πρέπει να γίνει πρώτα αυτό.

Αυτή τη στιγμή λοιπόν διαμορφώνουμε ένα σχέδιο νόμου για τα βασικά στοιχεία και τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν για τη δημιουργία μιας αληθινά νέας τάξης πραγμάτων, ώστε να περάσουν εύκολα από το Κοινοβούλιο · κάνουμε αυτό που κάνουν συνεχώς σήμερα οι λομπίστες του οικονομικού συστήματος. Δεν λείπουν από το ίδρυμά μας οι αναγκαίες επαφές με βουλευτές. Θα παίξουμε λοιπόν το ρόλο των λομπιστών. Η διαφορά από τους συνηθισμένους λομπίστες του οικονομικού συστήματος έγκειται φυσικά στο γεγονός ότι εμείς έχουμε κάθε δικαίωμα να αυτοχαρακτηριζόμαστε *«λόμπι του*

λαού», γιατί, όταν τεθεί σε ισχύ η αληθινά νέα τάξη πραγμάτων, θα ωφεληθούν όλοι οι άνθρωποι.

«Ο λαός λομπίστας;» Κάτι τέτοιο δεν έχει υπάρξει ποτέ μέχρι τώρα στην ιστορία της ΟΔΓ. Ωστόσο, ας μην ονειρευόμαστε! Κι εμείς οι ίδιοι θεωρούμε ότι η ελπίδα πως το κοινοβούλιο θα μπορούσε να συμφωνήσει με το λαό είναι απατηλή. Δεν νομίζουμε ότι τα πρόσωπα που παίζουν την κυβέρνηση σήμερα είναι ικανά να αναλάβουν τέτοια ευθύνη. Δεν υπολογίζουμε λοιπόν στα σοβαρά ότι το σχέδιο νόμου μας θα ψηφιστεί εξίσου γρήγορα και ανεξέταστα, όσο τα μέτρα κατά του γερμανικού λαού και της περιουσίας του που τους πλασάρει η οικονομική εξουσία. Κι αν συμβεί αυτό, τότε θα έχουμε ευτυχώς κάνει λάθος. Κι αυτό δεν θα μας πειράξει – αντίθετα ο στόχος μας θα επιτευχθεί νωρίτερα απ΄ό,τι περιμένουμε και δεν θα χρειαστεί να κάνουμε τα επόμενα βήματα.

Αφού λοιπόν αποτύχει αυτή η καλοπροαίρετη προσπάθεια, φυσικά θα σκληρύνει η στάση και των δύο πλευρών, όπως και τα μέτρα που θα ληφθούν. Σύμφωνα με το άρθρο 146 του Βασικού Νόμου [[1]] : *«Αυτός ο Βασικός Νόμος [...] παύει να ισχύει την ημέρα που θα τεθεί σε ισχύ ένα Σύνταγμα που θα αποφασιστεί ελεύθερα από το γερμανικό λαό».* Ναι μεν δεν υπάρχουν ακόμα οι νομικές διατάξεις για μια τέτοια απόφαση, αλλά και γι αυτό το θέμα κινούμαστε με τον ίδιο τρόπο που αναφέραμε νωρίτερα, όπως και για ένα σχέδιο συντάγματος.

Αν αποτύχουν και αυτές οι προσπάθειες, πράγμα που πρέπει να περιμένουμε με δεδομένη την έλλειψη διάκρισης εξουσιών μεταξύ κεφαλαίου, ΜΜΕ και πολιτικής, τότε θα απομένει μόνο η πιθανότητα να παρακολουθούμε άπραγοι την κατάρρευση του υπάρχοντος συστήματος. Το σύστημα του ανατοκισμού θα έφτανε την καταστρεπτική επίδρασή του μέχρι τα άκρα. Οι εκθετικά αυξανόμενες πληρωμές τόκων και φόρων μπορούν θεωρητικά να αποσπώνται βίαια μέχρι να υπερβούν το γραμμικά αυξανόμενο ακαθάριστο εθνικό προϊόν – γεγονός που θα συμβεί με μαθηματική βεβαιότητα λόγω της συνάρτησης ανατοκισμού. Αλλά αυτό θα ήταν και το τελευταίο χρονικό όριο για το σίγουρο τέλος αυτού του συστήματος.

---

[1] ΣτΜ : Ο «Βασικός Νόμος» (Grundgesetz) διαμορφώθηκε κατ΄εντολή των τριών δυτικών δυνάμεων κατοχής της Δυτικής Γερμανίας μετά το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου πολέμου με σκοπό να έχει προσωρινή ισχύ και επικυρώθηκε από τα κοινοβούλια των κρατιδίων. Δεν έχει γίνει δημοψήφισμα για την επικύρωσή του από το λαό, γι αυτό και δεν ονομάζεται «Σύνταγμα», αλλά επέχει θέση συντάγματος στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (υλικό από τη Wikipedia). Μέχρι τώρα στη μετάφραση αντί για «Βασικός Νόμος» και τον αντίστοιχο προσδιορισμό χρησιμοποιήθηκαν οι όροι «Σύνταγμα» και «συνταγματικός».

Μέχρι να φτάσει αυτό το οριακό σημείο, θα πρέπει ένας ολοένα ισχυρότερος μηχανισμός εξουσίας των τραπεζών, ομίλων, ΜΜΕ και των πολιτικών και «δημόσιων λειτουργών» που υπηρετούν τους προηγούμενους να ασκεί ολοένα και σκληρότερα μέτρα καταπίεσης κατά του λαού. Το Σύμφωνο της Λισσαβόνας αφήνει περιθώρια να φοβάται κανείς το χειρότερο. Αυτό το χρονικό διάστημα το ονομάζουμε φάση του φασισμού. Συμβαδίζει με κατάργηση της συνταγματικής τάξης – χειρότερα απ΄όσο σήμερα. Η Υπηρεσία Προστασίας του Συντάγματος και όλοι οι υπόλοιποι «δημόσιοι λειτουργοί» εν όψει αυτής της αναπόφευκτης εξέλιξης καλούνται να υπηρετήσουν το πραγματικό κράτος, δηλαδή όλους τους ανθρώπους – και όχι πια αυτό το αποτυχημένο οικονομικό σύστημα και τα συμπαρομαρτούντα του. Έχουν καθήκον να αποτρέψουν την παραβίαση της συνταγματικής τάξης που προωθείται αυτή τη στιγμή από τις Βρυξέλες, το Βερολίνο και την Καρλσρούη.

Ελπίζουμε να μη ζήσουμε και αυτή τη φάση. Αλλά εν όψει των περιστάσεων δυστυχώς αυτό ακριβώς προβλέπουμε. Γι αυτό και έχουμε επεξεργαστεί τα απαραίτητα μέτρα και γι αυτή τη φάση.

Σύμφωνα με το Βασικό Νόμο, άρθρο 20, παράγραφος 4 : «*Όλοι οι Γερμανοί έχουν το δικαίωμα να αντιστέκονται σε καθένα που επιχειρεί να καταργήσει αυτή την [συνταγματική] τάξη, αν δεν έχουν άλλη δυνατότητα*».

Αυτή την *«άλλη δυνατότητα»* είναι που περιγράψαμε τώρα. Αρχίσαμε ήδη να την θέτουμε σ΄εφαρμογή. Αν αποτύχουν αυτά τα μέτρα, τότε το μόνο που απομένει είναι το ερώ-

τημα αν η επανάσταση όλων των ανθρώπων κατά του συστήματος που τους καταπιέζει θα γίνει βίαια ή ειρηνικά.

Το ίδρυμα Wissensmanufaktur είναι αυτονόητο ότι υποστηρίζει σαφώς την ειρηνική εκδοχή. Η μέθοδος της αντίστασης πρέπει να γίνει αντικείμενο επισταμένης μελέτης και να λάβει υπ΄όψιν ότι η πλειοψηφία απατάται λόγω έλλειψης πληροφόρησης από τα ΜΜΕ. Χρειαζόμαστε λοιπόν έναν τρόπο που μπορεί να φέρει αποτέλεσμα έστω και με τη συμμετοχή μόνο του 5%–10% των ανθρώπων. Αυτό το ποσοστό αποτελεί ένα ρεαλιστικό δυναμικό που μπορεί να επιτευχθεί παρά τις δεδομένες συνθήκες. Αν υπήρχε ελευθερία του τύπου, θα μπορούσε κανείς να ιδρύσει ένα κόμμα και να προσπαθήσει να φέρει την αναγκαία αλλαγή μέσω εκλογών, αλλά δυστυχώς αυτός ο δρόμος είναι κλειστός.

Σ΄αυτό το σημείο τίθεται φυσικά το ερώτημα τι συγκεκριμένα μπορεί να κάνει ο καθένας. Αυτό το θέμα εξετάζει ο Rico Albrecht στο άρθρο του «Φορομποϊκοτάζ» (www.wissensmanufaktur.net/steuerboykott), όπου αναλύει με κατανοητό τρόπο και χωρίς περιστροφές ιδιαίτερα τις μεθόδους ενεργητικής και παθητικής αντίστασης.

Οι προοπτικές

Μια εκθετική συνάρτηση μπορεί να έχει και θετική επίδραση. Αυτό ακριβώς συμβαίνει για τον αριθμό των ανθρώπων που αντιλαμβάνονται τις προαναφερθείσες αλληλεπιδράσεις και υποστηρίζουν μια αλλαγή. Προς το παρόν είναι σχετικά λίγοι οι άνθρωποι που σιγά-σιγά αφυπνίζονται, αλλά γίνονται όλο και περισσότεροι · και αυτή η διαδικασία μπορεί να πάει μόνο προς μία κατεύθυνση. Αν σ΄αυτή τη σημαντική χρονική φάση δεν επιτρέψουμε να διασπαστούμε και δεν χαθούμε σε λεπτομέρειες διαφορετικών προτάσεων για τη λύση του προβλήματος, έχουμε σημαντικές πιθανότητες σ΄αυτό το ιστορικό σταυροδρόμι να μην ξαναεπιβληθεί το σημερινό σύστημα. Από εμάς εξαρτάται. Ας μαζευτούμε λοιπόν κι ας συνεργαστούμε όλοι μαζί, για να βάλουμε τέρμα στην παράνοια. Είναι στο χέρι μας στο επερχόμενο κραχ να καθορίσουμε τις εξελίξεις για μια αληθινή νέα τάξη πραγμάτων.

Οι απόγονοί μας θα μας ευγνωμονούν.

Andreas Popp και **Rico Albrecht**, Νοέμβριος 2011